

Nếu Tình Yêu Chưa Từng Nói Dối

Contents

Nếu Tình Yêu Chưa Từng Nói Dối	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	12
6. Chương 06	15
7. Chương 07	17
8. Chương 08	20
9. Chương 09	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11 End	28

Nếu Tình Yêu Chưa Từng Nói Dối

Giới thiệu

Câu chuyện tưởng chừng như quá quen thuộc: Một đêm tình trong men say, một mầm sống bất đắc dĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-tinh-yeu-chua-tung-noi-doi>

1. Chương 01

Chương 1

Lê Khê ngồi trước máy tính lần lượt đọc các email độc giả gửi đến, sau đó lựa ra mấy câu chuyện có đề tài hay rồi tiến hành chỉnh sửa biên tập. Đây là công việc thường nhật của cô, không ngừng đọc câu chuyện của người khác, không ngừng đối diện với câu từ. Ngày ngày đọc chuyện của người khác, còn mình đứng ở góc độ của người quan sát mà đánh giá những lầm lỗi trong câu chuyện đó, cảm giác như vậy cũng không

tệ, sau đoạn kết còn có thể dùng một thân phận khác để góp ý: “Nội dung cốt truyện có thể như thế này thế này...”

Cô là biên tập viên làm việc trong một tạp chí không lớn không nhỏ, tiền lương không quá cao nhưng cô rất hài lòng.

Cô thích nhìn những câu chuyện được thành hình, xuất hiện dưới dạng câu chữ, trải qua bao vui buồn hợp tan rồi dần hòa vào hỉ nộ ái ố của chính mình.

Vẫn ngồi trước máy tính, cô xoa bóp bàn tay mỗi nhừ, cầm cốc đến phòng nghỉ lấy nước. Vừa đi được hai bước chợt nghe thấy Tiểu Trương và Tiểu Ngô cùng phòng đang cầm tờ báo giải trí nói chuyện to tiếng, “Tổng giám đốc Hường si tình thật, ở bên Tỉnh Lan nhiều năm thế rồi mà còn có thể một lòng với cô ấy.”

Tiểu Ngô phản đối ra mặt, “Mất mũi cô kiểu gì thế, tuy Tỉnh Lan được coi là mối tình đầu của Hường Đình thật đấy, nhưng bây giờ Hường Đình đã kết hôn sinh con rồi mà còn dính lấy Tỉnh Lan, thật hết chỗ nói. Xã hội bây giờ kiểu gì vậy, ‘người thứ ba’ trắng trợn đường này còn được gọi là si tình.”

Tiểu Trương lắc đầu, “Hường Đình với Tỉnh Lan đã ở bên nhau nhiều năm, mà bà vợ chưa từng xuất hiện trước công chúng của Hường Đình chẳng qua chỉ là người hi sinh cho vụ hôn nhân chính trị thôi, người Hường Đình thật lòng là Tỉnh Lan.”

“Dùng hai chữ thật lòng là có thể phá hoại gia đình người ta à?”

“Đúng là buồn cười, cô dùng con mắt nào thấy Tỉnh Lan phá hoại gia đình nhà người khác?”

“Hường Đình rõ ràng đã kết hôn mà Tỉnh Lan còn suốt ngày quần quanh anh ta, chẳng lẽ có lý?”

Lê Khê đứng bên cạnh nhìn hai người tranh cãi, đột nhiên cảm thấy rất thú vị, “Chuyện này có liên quan gì đến hai người đâu, cần gì ầm ĩ như vậy?”

Tiểu Ngô nói, “Không thể vì không liên quan đến mình mà bỏ qua loại chuyện đạo đức đê hèn thế này.”

Tiểu Trương cãi lại, “Người ta là mối tình đầu của nhau, nếu không có bà vợ thế lực lớn kia, có lẽ họ chính là cặp đôi hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Lê Khê ho khan một tiếng, “Thôi hai người cứ tiếp tục đi.”

Trên thế giới luôn có một nhóm người coi cái ác như kẻ thù, cũng có một nhóm người coi ‘tình yêu chân chính’ quan trọng hơn tất cả.

Lê Khê lấy nước sôi xong liền đặt cạnh máy tính chờ nguội.

Tiểu Trương và Tiểu Ngô vẫn đứng chỗ cũ tranh cãi.

Hường Đình quả thực có thể coi là người nổi tiếng ở thành phố Lạc Xuyên, sau khi tiếp nhận tập đoàn Hường thị, anh quản lý cực kỳ tốt. Theo lời đồn đại, trước đây Hường Đình là một thanh niên ăn chơi, nhưng từ sau khi quen với Tỉnh Lan liền rũ bỏ hình tượng công tử đa tình, trở thành một người đàn ông thâm tình. Mấy năm nay Tỉnh Lan thường xuyên đóng vai nữ chính trong MV, dường như chỉ cần cô diễn là MV nhất định sẽ rất hot, vì thế cô được xưng là ‘nữ thần MV’, một là vì tự bản thân Tỉnh Lan rất có khí chất, hai là vì Tỉnh Lan không đóng phim truyền hình không ra đĩa nhạc mà chỉ quay MV, chuyện này rất hiếm thấy trong giới giải trí.

Thành công của Tỉnh Lan không thể không kể đến sự nâng đỡ của Hường Đình, nếu Hường Đình chưa kết hôn, có lẽ Hường Đình và Tỉnh Lan thật sự được coi là Kim Đồng Ngọc Nữ, đáng tiếc, đời không như mơ.

Khi Lê Khê rút cuộc đã chọn ra một cốt truyện chân thực có thể dùng được, tổng biên tập vội vàng chạy đến cạnh cô, “Lê Khê, mục giải trí của số tới đang ảnh chụp của Hường Đình và Tỉnh Lan, cô phụ trách thu thập thông tin trước đây của họ, tốt nhất là viết có kịch bản một chút, bây giờ người ta thích đọc kiểu đấy. Càng tỉ mỉ càng hay, viết hết tất cả quá trình họ ở bên nhau, nếu không biết thì cứ viết bừa tí cũng được, dù sao người ta cũng chẳng phát hiện ra đâu.”

Lê Khê nhăn mặt cau mày, “Thế có vẻ không ổn thì phải?”

“Có gì mà không ổn? Bây giờ Tĩnh Lan đang trên đà thành công, hơn nữa chuyện xấu của cô ta và Hương Đình cũng chẳng phải ngày một ngày hai, dạo này thông tin của giới giải trí toàn là mấy thứ trong sáng, người ta đọc nhiều chán rồi.”

Lê Khê vẫn lắc đầu, “Tôi không làm được, chỉ mỗi mục ‘Tình cảm đô thị’ mà tôi đã phải cố lắm rồi, thật sự không được.”

Tổng biên tập nhìn Lê Khê mấy lần, biết cô không phải loại người hay từ chối trách nhiệm, đành hậm hực ra ngoài gọi Tiểu Trương phụ trách, tất nhiên Tiểu Trương đồng ý ngay lập tức, dù sao cô cũng là fan cuồng của Tĩnh Lan.

Công ty nhỏ của bọn họ phát hành một quyển tạp chí, nội dung đủ loại, ví như câu chuyện tình yêu có thật của các cô gái đô thị, hoặc thu thập một vài vấn đề gây tranh cãi trên mạng, tất nhiên không thể thiếu mấy mục tin tức đưa lê hay thời trang. Lê Khê chỉ phụ trách ‘Tình cảm đô thị’, cô thích viết thêm một ít cảm tưởng của mình cuối mỗi câu chuyện, cho nên rất nhiều độc giả thích đọc mục do cô biên tập.

Lúc Lê Khê đi ra ngoài lấy cốc nước thứ hai, Tiểu Trương gọi khá nhiều đồng nghiệp ra chỗ của mình cùng xem một chương trình đang truyền trực tiếp trên mạng. Lê Khê đi ngang qua, hóa ra là một buổi họp báo công bố, nhân vật chính là Hương Đình và Tĩnh Lan. Hương Đình không để tâm đến những lời phê bình, kiên trì chọn Tĩnh Lan làm người phát ngôn cho sản phẩm mới của mùa. Phóng viên ở đó hỏi vài câu có lệ về sản phẩm, sau đó nhanh chóng chuyển sang quan hệ giữa Hương Đình và Tĩnh Lan, mà hai người bọn họ rất ăn ý, đều nói rằng chỉ là bạn bè.

Tiểu Ngô ngồi gần đó cười lạnh, “Bạn bè? Cho rằng người ta toàn là đồ ngu ấy.”

“Ai đó nhớ đến chuyện xưa bi thảm của mình nên tâm lý không bình thường rồi.” Tiểu Trương hả hê trước nỗi đau của người khác.

Hầu hết mọi người ở đây đều biết Tiểu Ngô từng trải qua một mối tình rất sâu nặng, nhưng đến lúc gần kết hôn thì gã kia lại bỏ đi với một cô gái khác, đó vẫn là vết thương lòng của Tiểu Ngô, về sau bị mọi người biết được.

“Còn hơn loại người không biết xấu hổ.”

Lê Khê liếc mắt nhìn hai người, thật sự cảm thấy chẳng đến mức phải làm ầm lên như vậy.

Cô lấy nước xong lại quay về viết bản thảo, cô không thích quan tâm đến chuyện của người khác, có thể lo chuyện của mình đã là tốt lắm rồi.

Hết giờ, cô cầm túi, một mình lên xe buýt trở về nhà trọ. Tan tầm nên xe buýt lúc nào cũng chật cứng, không khí bên trong lúc nào cũng bí bách, tốc độ xe lúc nào cũng như rùa bò.

Đá bữa giầy ra rồi đổi dép lê, tủ lạnh chẳng có gì cả, đến giờ này rồi cô không muốn ra ngoài, đành lấy gói mì ăn liền mua hôm nọ vào bếp nấu.

Cô bê bát mì ra bàn nhỏ, bật tivi, bây giờ mục giải trí rất phổ biến, đang chiếu bức ảnh của cuộc họp báo cô vừa xem ở công ty. Phát thanh viên mang theo một chút hiểu kỳ nói rằng không biết Hương Đình và Tĩnh Lan có quan hệ gì, là mối tình đầu của nhau hay thật sự chỉ là bạn bè như lời họ nói. Hơn nữa còn bóng gió sẽ từ từ điều tra mối quan hệ của Hương Đình và Tĩnh Lan, mong người xem nhất định phải thường xuyên theo dõi kênh này.

Cô nhìn hình ảnh trên tivi, gương mặt Hương Đình mang theo nét cười, có điều không thể nhìn rõ nụ cười của anh rốt cuộc có bao phần là thật. Tĩnh Lan ngồi cạnh anh, dáng dấp chuyên nghiệp, động tác tao nhã, không giống như những ngôi sao khác cố tình tiếp cận với ông chủ của mình, nhưng càng như vậy càng lộ ra quan hệ của bọn họ không bình thường.

Lê Khê lắc đầu, sau đó cúi đầu ăn mì.

Cuộc sống một mình không tính là gian khổ, nhưng rất khó vượt qua cô đơn và hiu quạnh.

Cô nhìn chiếc bàn con, phía trên là bát nước mì còn thừa, điều khiển tivi, một thỏi son môi không biết mua từ bao giờ, cái bánh mì hình như đã hết hạn. Đây là cuộc sống của cô, dù không hạnh phúc cô cũng không

muốn thừa nhận.

Chỉ cần cô không bật tivi, xung quanh sẽ chỉ còn lạnh lẽo, thậm chí nghe được cả tiếng tim đập của mình.

Trong không gian vắng lặng, chỉ có một mình cô.

Mấy năm nay, càng ngày cô càng thích nhớ lại, càng ngày càng thích suy ngẫm...

Trong mắt cô, tình cảm phải rất thuần khiết, một người chỉ thích một người khác, sau đó nắm tay đến già, sau đó bên nhau đến thiên hoang địa lão, bên nhau đến thiên trường địa cửu.

Cô không thể quên gương mặt ngày càng tiều tụy của mẹ cô sau khi cha nhất thời đứng núi này trông núi nọ. Cô biết đến tận bây giờ mẹ vẫn chưa tha thứ cho cha, tuy bọn họ vẫn sống với nhau, vẫn duy trì một gia đình, nhưng trong mắt mẹ cô, cha không còn là một người chồng đáng tin cậy như trước, bà cũng không còn là người mẹ dồn tất cả ảo tưởng vào tình yêu nữa.

Tính cách của cô và mẹ giống nhau, luôn cảm thấy tình yêu nên đi tuần tự từ điểm này đến điểm khác, đó mới là hướng đi chính xác. Từ đầu tới cuối không có người khác, từ lúc bắt đầu cho đến lúc chấm dứt không có người khác.

Thế nhưng cuộc đời cô lại không như thế, người kia là vết nhơ trong cuộc đời cô. Cô không hận người khác, chỉ hận chính mình, vì sao lại không kiên định như vậy? Vì sao nhất định phải tự bôi một vết nhơ lên đời mình? Mãi mãi không thể tẩy sạch được ư?

Cô vòng tay ôm chân, vùi đầu vào gối.

Cô cúi đầu khóc, không có nguyên nhân, chỉ là tự nhiên muốn khóc.

Không ai nghe, không ai thấy, dường như không ai hiểu cô, nhưng cũng chẳng sao cả.

Có điều, cuộc sống không thể vĩnh viễn sóng yên biển lặng như vậy.

Khóc đến khi mệt mỏi, Lê Khê ngẩn ngơ nhìn màn hình tivi, đột nhiên lúc này có điện thoại gọi tới. Cô cầm di động trả lời, “Vâng?”.

Đầu dây bên kia truyền sang một tin tức gây sững sờ, “Lê Khê, Kha Văn Hằng đã trở về, cậu biết chưa?”

Mà cô còn chưa nói nên lời, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại, anh đã trở về, anh đã trở về, cuối cùng anh đã trở về rồi.

2. Chương 02

Chương 2

Sau buổi họp báo phát hành sản phẩm mới, Hướng Đình lập tức đưa Tĩnh Lan rời khỏi, Tĩnh Lan ngồi trong xe Hướng Đình hỏi, “Chúng mình đi ăn cơm đi? Từ trưa đến giờ anh không ăn gì rồi.”

Anh lắc đầu, “Em ở đâu? Anh đưa em về.”

Cô mở miệng, cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp, “Đường XX là được rồi.”

Tĩnh Lan quan sát Hướng Đình, nhiều năm như vậy rồi mà dường như anh không thay đổi chút nào, luôn là một người đàn ông khôi ngô phóng khoáng, khiến cho vô số phụ nữ bao lần mơ mộng liệu mình có thể trở thành cô bé lọ lem của anh hay không. Đáng tiếc, giấc mơ không thể thành sự thật, bởi vì kiếp này anh nhất định chỉ để ý một người, đừng ai nghĩ đến chuyện có thể làm lung lay vị trí của người kia, hơn nữa, mối quan hệ đó không dính dáng đến tình yêu.

Hướng Đình đưa Tĩnh Lan về xong liền lái xe đến nhà trẻ, giờ này con gái cưng của anh tan học.

Anh đến rất đúng lúc, bạn nhỏ Hường Thiên đeo cặp sách đang đứng trước giáo viên, cùng rất nhiều bạn nhỏ khác nhìn xung quanh chờ người đón. Anh dừng xe, sau đó đi đến chỗ Tiểu Quai, “Con gái, bố đến đón con rồi này, mình về nhà thôi.”

Anh tiện tay định đỡ cặp sách trên lưng Tiểu Quai, “Để bố cầm cho Tiểu Quai nhé.”

Tiểu Quai lại lắc đầu, “Con tự đeo được mà.”

Hường Đình không biết vì sao đột nhiên con gái lại cáu kỉnh, hôm nay anh đâu có đến muộn.

Lên xe, bạn nhỏ Hường Thiên còn biết tự đeo dây an toàn ỳnh.

Hường Đình cảm thấy rất mỹ mãn, con gái nhà mình đúng là thông minh hiểu chuyện hơn con nhà người khác.

Tiểu Quai ôm cặp sách của mình, chu môi, “Hôm nay Đại Bằng bị ngã, nhưng mẹ cậu ấy không đỡ cậu ấy lên ngay lập tức, cứ để cậu ấy tự đứng lên. Mọi người bảo vì bố mẹ đang rèn luyện sự độc lập cho cậu ấy. Bố ơi, có phải mẹ cũng rèn luyện sự độc lập cho con nên mới không về nhà không?”

Hường Đình siết chặt tay lái, cặp mắt lách lên trong khoảnh khắc, tựa như một viên đá rơi xuống hồ tạo ra muôn vằn gợn sóng, anh cười với Tiểu Quai, “Đúng thế, mẹ mong Tiểu Quai tự lập đấy.”

Tiểu Quai vui vẻ cười toe, “Tốt quá, từ bây giờ con sẽ tự đeo cặp sách, tự mặc quần áo, tự đi giày, tự buộc tóc, con không cho bố giúp đâu. Như vậy mẹ sẽ rất rất rất yêu Tiểu Quai.”

Hường Đình mím môi, một câu cũng không nói nên lời.

Vừa xuống xe, Tiểu Quai đã hớn hờ chạy vào trong biệt thự, dì Lý vội vàng kéo bé, “Hôm nay Tiểu Quai có chuyện gì thú vị à, vui vẻ nhỉ?”

Tiểu Quai làm một cái mặt hề với bà, “Cháu muốn đi làm bài tập.”

Dì Lý lắc đầu, đứa bé này bình thường ghét nhất làm bài tập, hôm nay làm sao thế?

Hường Đình cất xe vào gara, lúc này mới đi vào, “Tiểu Quai chạy đi đâu rồi cô?”

“Tiên sinh, tiểu thư chạy lên lầu bảo là đi làm bài tập.”

Khóe miệng Hường Đình nhếch lên, lắc đầu, “Con nhóc này.”

Dì Lý thấy tâm tình bọn họ đều rất tốt, vì thế mở miệng, “Hôm nay là sinh nhật của tiểu thư, không biết phụ nhân...”

Hường Đình ngồi trên sofa ngoại nhập, lông mày cau lại, “Cô ta không gọi điện về sao?”

Dì Lý lắc đầu, cặp vợ chồng này quả thực còn không bằng người dưng.

Hường Đình quăng hộp quẹt Zippo trong tay ra, ánh mắt rành rành lộ vẻ khó chịu.

Dì Lý cũng biết đây là dấu hiệu anh nổi giận, không dám đến bên khuyên giải, đành phải xuống phòng bếp nấu cơm.

Hường Đình lấy di động ra, gọi đến số anh rất ít khi liên lạc: “Hôm nay là ngày mấy, chắc không phải cô quên chứ?”

“Ngày mấy?”

Anh phẫn nộ cười, “Lê Khê, có phải cô hơi quá đáng rồi hay không?”

“Anh vô duyên vô cớ gọi điện thoại đến cáu giận với tôi, rốt cuộc là ai quá đáng?”

“Hôm nay là sinh nhật Tiểu Quai, cô làm mẹ mà không gọi được một cú điện thoại, thật không biết thẹn.”

Lê Khê trầm mặc một hồi, “Rất xin lỗi, hôm nay tôi hơi bận.”

“Vậy cô bận tiếp đi!” Anh ngắt điện thoại, nhìn di động rất lâu, cuối cùng khép mắt.

Cuộc hôn nhân hơn bốn năm nay rốt cuộc là vì cái gì?

Anh đi lên lầu, nhìn Tiểu Quai đang bật đèn bàn làm bài tập, bé thấy Hương Đình bèn cười vầy vầy anh, “Bố ơi, bài của con sắp xong rồi, lát nữa con đưa ẹ chắc chắn mẹ sẽ vui lắm, phải không bố?”

Hương Đình ngồi xuống cạnh bé, đưa tay bóp mũi bé, “Nhưng hôm nay mẹ bận nhiều việc quá, nếu không về kịp thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Quai mếu máo, “Vì sao lại thế ạ? Con nhớ mẹ lắm.”

Hương Đình ôm bé, “Không phải Tiểu Quai đã hiểu chuyện rồi à? Sao có thể dễ khóc thế này chứ?”

“Mình đi tìm mẹ được không bố? Chúng ta cùng nhau ăn cơm, cả nhà cùng nhau ăn cơm.”

“Nhưng mẹ thật sự rất bận, nếu con làm phiền mẹ làm việc, mẹ sẽ không thích Tiểu Quai.”

Tiểu Quai bĩu môi, “Thôi được rồi.”

Hương Đình bế Tiểu Quai xuống lầu, nói với dì Lý đang bận bịu trong phòng bếp, “Hôm nay cô không cần nấu cơm đâu, chúng tôi ra ngoài ăn đây.”

Tiểu Quai ôm chặt lấy Hương Đình, “Bố ơi, mình đi đâu bây giờ?”

“Đi mua đồ chơi cho Tiểu Quai nhé?”

Trẻ con vẫn là trẻ con, Tiểu Quai quên luôn tâm trạng buồn rầu vừa xong, được Hương Đình đưa đến trung tâm thương mại.

Hôm nay Tiểu Quai chơi rất vui, vừa được chọn đồ chơi vừa ăn KFC, còn ngồi đu quay ngựa gỗ nữa. Hương Đình nhìn con gái, trong lòng tràn đầy ấm áp, đây là con gái anh, chảy dòng máu của anh. Anh không hề thích trẻ con, anh biết rõ hơn bất cứ ai, nhưng anh lại cảm tạ ông trời đã cho cô bé xuất hiện trong cuộc sống của anh. Nhìn bé cười, nhìn bé khóc, nhìn bé vẫy tay với mình. Mỗi lần bé gọi hai tiếng ‘bố ơi’, anh đều cảm thấy trên người mình gánh vác một trách nhiệm độc quyền, không cho phép anh trốn tránh.

Hồi ấy, Lê Khê mới mang thai chưa được bao lâu, hôm lễ của bọn họ tổ chức vội vàng, không đi tuần trăng mật, không chụp ảnh cưới, tất cả giống như một màn catwalk, bọn họ đều không có tâm trạng.

Chỉ là thêm đứa bé này.

Lê Khê không thích đứa bé này, anh biết rõ hơn ai hết, mà chính anh cũng không thích. Nếu không có bé, bọn họ sẽ không cần phải ràng buộc với nhau, có thể tiếp tục cuộc sống của chính mình. Anh vẫn là thanh niên bất cần đời, cô vẫn là cô gái chỉ biết nắm tay Kha Văn Hăng.

Tất cả đều thay đổi vì đứa bé.

Lúc Lê Khê mang thai tâm tình không tốt, nhìn thấy cái gì cũng muốn ném. Hàng ngày anh đối diện với gương mặt phiền muộn của cô đều cảm thấy bức bối, thế mà bọn họ lại là vợ chồng, những người được xưng là thân thiết nhất trên thế giới, dù thực tế những khi anh ở nhà, trừ lúc cần thiết ra thì hai người không nói với nhau thêm một câu.

Anh bắt đầu tiếp nhận công ty, hàng ngày bận rộn kinh khủng, cô thì không nói được một câu dịu dàng, cũng không hỏi anh đang làm gì.

Bụng của cô ngày càng lớn, cô không thích đứa bé kia, thế nên cũng không chịu uống thuốc bổ do người giúp việc đun.

Rất nhiều lần Hương Đình thắc mắc, vì sao bọn họ lại muốn tra tấn đối phương như thế. Thậm chí anh còn nghĩ, với tính cách của cô, nếu cô không thích đứa bé liệu có thể lén lút đi phá thai không, để sau đó giữa bọn họ không còn bất kỳ mối liên hệ nào nữa, như thế là tốt nhất, không cần gặp lại nhau. Một khi giữa hai người có một đứa bé, vĩnh viễn sẽ ràng buộc không thể thoát.

Nhưng cô không hề làm vậy, cô sinh đứa bé vào lúc anh đi công tác. Anh không thể nói rõ cảm giác của mình lúc ấy, cả thế giới đều gọi điện thoại thông báo anh đã thăng chức làm bố rồi, nhưng cô không thêm gọi lấy một cuộc điện thoại, thậm chí anh không biết nên đối xử ra sao với sinh mệnh non nớt kia.

Thân thể cô không khỏe lắm, sinh xong khí huyết của em bé không đủ. Công ty anh lại nhiều việc, lúc nào cũng phải đi sớm về muộn, đến một cuộc nói chuyện chung bọn họ cũng không có.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có đứa bé này, ngày đó rõ ràng anh đã thấy cô đi vào bệnh viện, không biết vì sao cô vẫn lựa chọn giữ lại.

Cô không thích đứa bé, cô chưa từng chủ động bế bé, cái gì cũng giao cho bảo mẫu.

Có một ngày, anh về nhà, bảo mẫu có việc xin phép về trước, anh đi ngang phòng chợt nghe thấy tiếng khóc của bé.

Lâu như vậy rồi mà anh chưa một lần nhìn rõ đứa bé, khi anh chạy tới, thấy bé vẫn nằm khóc trong nôi, dường như khóc kể rằng bọn họ bỏ mặc bé. Có lẽ, trong nháy mắt đó anh mới thật sự ý thức được đây là con của anh, là một phần của cuộc đời anh, anh yêu đứa bé này, không nghĩ ngờ gì.

Hướng Đình đưa Tiểu Quai về nhà, Tiểu Quai cầm món đồ chơi không chịu buông tay, bé rất thích mấy thứ này.

Khi bọn họ đi vào phòng khách, Tiểu Quai dúm đồ chơi vào tay Hướng Đình, lập tức chạy đến chỗ Lê Khê đang ngồi trên sofa, “Mẹ ơi.”

Lê Khê đỡ lấy Tiểu Quai, “Sao con lại làm nũng thế hở?”

Tiểu Quai chu môi, “Vì con nhớ mẹ mà.”

Lê Khê vỗ lưng Tiểu Quai, “À? Thế hôm nay Tiểu Quai ra ngoài làm những gì nào?”

“Con đi chơi với bố. Sao mẹ không về sớm một tí, chúng ta có thể cùng đi chơi, ăn suất KFC gia đình.”

Lê Khê nhúm mày, nhìn Hướng Đình đang đứng bên cạnh. “Sao anh chỉ biết đưa con đi ăn mấy thứ dầu mỡ thế?”

Hướng Đình liếc cô một cái, trầm mặc lên lần.

Tiểu Quai lè lưỡi nhìn bóng dáng Hướng Đình, kéo tay Lê Khê, “Chắc chắn bố giận mẹ rồi, bố đúng là quỷ hẹp hòi.”

Lê Khê cười, “Sao con lại nói bố như vậy?”

“Vì con thương mẹ mà!”

Lê Khê lắc đầu, “Bố con nghe thấy sẽ không mua đồ ăn ngon cho con, không mua đồ chơi cho con, không đưa con ra ngoài chơi nữa.”

“Thế mẹ đi cùng con là được rồi.”

Cô nhìn con gái mình, không hiểu sao cảm thấy chua xót không thôi.

3. Chương 03

Chương 3

Tiểu Quai cứ quẩn lấy Lê Khê không buông, bất luận Lê Khê khuyên bảo thế nào cũng nắm chặt tay Lê Khê, không cho cô thoát khỏi bàn tay nhỏ bé. Lê Khê hơi bất đắc dĩ, vỗ về con gái đợi bé ngủ, nhưng Tiểu Quai lại ngồi trong lòng cô đùa hăng say không chịu đi xuống, “Mẹ ơi, Tiểu Quai sẽ rất ngoan rất ngoan đó, mẹ đừng đi được không?”

Lê Khê khẽ thở dài, vẫn ôm Tiểu Quai cho đến khi bé ngủ.

Cô bế Tiểu Quai vào căn phòng nhỏ, thay quần áo cho bé rồi đắp chăn.

Hương Đình đứng bên ngoài, tựa vào cạnh cửa nhìn cô nửa cười nửa không.

Lê Khê quay người nhìn Hương Đình, “Anh đứng đấy định dọa người à?”

Hương Đình khoanh tay trước ngực, nhìn thoáng qua con gái đã ngủ say, không muốn cãi nhau với cô ở đây, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Tôi cảm động quá, cô còn biết đường về nhà cơ đấy.”

Lê Khê đóng cửa lại đi theo Hương Đình, cái gọi là ‘nhà’ này ngày càng xa lạ, cô không thể hiểu nổi rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì, hai người sẽ đi đến đâu, cảm giác tương lai mờ mịt khiến cô vô cùng bài xích.

Đi vào phòng, Hương Đình ngồi lên một chiếc ghế xoay, dáng vẻ ung dung tao nhã đốt một điếu thuốc, sau đó chậm chậm hút.

Cô nhú mào, đứng cách ra xa vài mét nhìn anh. Cô biết anh hút thuốc, nhưng sau khi kết hôn đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh hút. Nghĩ đến đây cô tự giấu bản thân mà cười, cô ở chung với anh được bao lâu, ‘không nhìn thấy’ có thể đại diện cho gì chứ, tới tận bây giờ cô cũng không biết anh là loại người nào, hơn nữa điều đó không quan trọng.

Khi nhìn thấy ánh mắt chán ghét của cô, anh lại cảm thấy cực kỳ thoải mái, động tác chậm hơn, vẫn hít từng hơi.

Cô đứng đó, không hề có vẻ mất kiên nhẫn.

Rốt cuộc anh cảm thấy chẳng thú vị, dụi đầu mẩu thuốc lá xuống gạt tàn, lúc này mới nhìn cô, “Hoan nghênh về nhà, nữ sĩ Lê.”

Khóe miệng Lê Khê hơi co rút, cô đi qua kéo rèm để tản đi mùi của khói thuốc, sau đó mới thản nhiên nhìn anh, “Vậy sao không diễn một biểu cảm hoan nghênh đi?”

Hương Đình cười nhạt, hai cổ tay vươn ra, “Cần tôi phải làm vậy à?”

Lê Khê nhìn anh hồi lâu, “Vô vị.”

Cô rời khỏi phòng, trở về phòng khách mình thường ở. Mấy năm nay, mỗi khi đến đây cô sẽ ở phòng dành cho khách, bọn họ vốn không nên ở bên nhau. Lê Khê thường xuyên nghĩ như vậy, cô và Hương Đình là một sai lầm, đáng ra hai người chẳng có chút gì liên quan cả.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hương Thiển, cô sẽ nghĩ đến cuộc đời thất bại của mình. Nếu không có đứa bé sẽ không có cuộc hôn nhân như thế này, cô cũng không phải ràng buộc với Hương Đình. Cô và Kha Văn Hằng sẽ là một cặp tình nhân bình thường, cô tốt nghiệp đại học xong rồi kết hôn, sau đó trải qua cuộc sống mà mọi người ao ước. Cô tìm một công việc bình thường, hàng ngày chờ anh về nhà ăn cơm, ăn cơm xong họ có thể cùng nhau đi dạo quanh khu nhà, dù về già vẫn tay nắm tay.

Đó mới là cuộc sống cô hy vọng, không phải một gia đình dùng chiêu bài thông gia để gây dựng, nó không phải hạnh phúc.

Vô số lần cô nhớ về khoảng thời gian vui vẻ hồi đại học, cô và Kha Văn Hằng đi khắp các ngõ ngách trong vườn trường, cùng đến sân thể dục chạy bộ, cùng đi căn-tin ăn cơm, cùng vào rạp chiếu phim của trường xem điện ảnh. Hai người hẹn nhau khi đẹp trời sẽ leo núi, anh không bao giờ biết mệt mỏi, sau đó bảo cô ‘rùa’, đồng thời lại đứng chờ cô. Anh chính là một người như vậy, gương mặt luôn mang theo ý cười, yêu chiều xoa đầu cô, gọi cô ‘bé ngoan’.

Đáng ra bọn họ có thể là cặp đôi hạnh phúc nhất trên thế giới, đáng ra có thể vui vẻ bên nhau, đáng ra có thể vĩnh viễn nắm tay đến già.

Trong khoảnh khắc gặp được Kha Văn Hằng, cô liền hiểu được thế nào là ‘thiên trường địa cửu’, người đàn ông kia lúc nào cũng khiến cô an tâm, khiến cô yên ổn, mà cô thích cảm giác như vậy.

Nhưng bọn họ vẫn chia tay.

Đến tận bây giờ Lê Khê cũng chưa từng hận Hương Đình, cô chỉ hận chính mình, vì sao lại không đủ kiên định, vì sao thế giới này luôn phải phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Hương Đình tương đối nổi tiếng ở đại học Lạc Xuyên, chỉ mỗi gương mặt thôi đã hấp dẫn không ít nữ sinh mê trai, có điều cô luôn coi thường tính cách của Hương Đình, thích đùa giỡn, dường như chẳng có điểm nào đứng đắn cả. Cô cảm thấy anh và mình nên là người của hai thế giới, cũng không ngờ rằng người chín chắn như Kha Văn Hằng lại là bạn tốt của Hương Đình, vì thế mà về sau cô bị Kha Văn Hằng giới thiệu với anh. Đó là lần đầu tiên cô gặp Hương Đình, cặp mắt ánh lên vẻ bồn chồn khó cất nghĩa, dường như nụ cười của anh đều mang theo tính xâm lược. Cô không thích người như Hương Đình, cô thích kiểu của Kha Văn Hằng, yên ổn, an toàn, thoải mái, ổn định, vĩnh viễn cách xa hai chữ phản bội.

Thế nhưng số lần Lê Khê và Hương Đình đụng mặt khá nhiều, bởi vì Hương Đình qua lại với người bạn thân nhất của cô là Tĩnh Lan. Cô cũng hiểu kỳ hởi Tĩnh Lan vì sao lại yêu Hương Đình, Tĩnh Lan chỉ đơn giản nói với cô ‘anh ta quyến rũ’, Lê Khê từ chối cho ý kiến với đáp án này.

Sau đó thái độ của Lê Khê với Hương Đình không thay đổi là bao, không tốt không xấu. Hương Đình đúng là dân ăn chơi, thích đến quán bar, chuyện trên trời dưới đất gì cũng có anh, hơn nữa hút thuốc uống rượu tất nhiên chẳng thiếu. Nhưng ở mặt tình cảm Hương Đình không tính là phong lưu, ít nhất Lê Khê không phát hiện sau khi Hương Đình qua lại với Tĩnh Lan còn nảy sinh mờ ám với nữ sinh khác. Trước Tĩnh Lan, nghe đồn cực kỳ nhiều nữ sinh thích Hương Đình, mà anh luôn có thái độ ai đến cũng không chê, dù sao chuyện này nam sinh vốn chẳng thua thiệt gì, phỏng chừng chẳng có mấy người chịu cự tuyệt.

Bởi vậy, Lê Khê với Hương Đình vẫn không quen thân nhưng không còn xa lạ. Vì Kha Văn Hằng với Hương Đình là bạn bè, mà Lê Khê và Tĩnh Lan rất thân thiết, bốn người họ thường hay ra ngoài chơi, có khi đi cả nhóm đông, có khi chỉ bốn người.

Lê Khê mãi mãi không muốn nhớ lại chuyện xảy ra ngày đó, cả đám vào một căn phòng hát kín, hình như nhân dịp sinh nhật một người trong nhóm. Mọi người đều uống rất nhiều rượu, Tĩnh Lan bị ốm nên không đi, lúc mọi người đang chơi vui thì Kha Văn Hằng nhận được điện thoại báo là ông nội bị xuất huyết não cấp cứu trong bệnh viện. Kha Văn Hằng đành phải tạm biệt vội vàng, trước khi đi còn nhờ Hương Đình đưa Lê Khê về.

Lê Khê không nhớ rõ ngày đó xảy ra chuyện gì, cô uống không ít, ngồi trên sofa nhìn mọi người xung quanh uống rượu chỉ thấy choáng váng. Hương Đình còn uống nhiều hơn, anh bị bao nhiêu người chúc, say bí tỉ.

Cô không rõ rốt cuộc bọn họ lên taxi đến căn nhà anh thuê như thế nào.

Ngày đó với cô mà nói, quả thực chính là một cơn ác mộng.

Cô chưa bao giờ nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy đến với mình, nhưng hôm sau lại không thể không đối mặt với sự thật. Hình như Hương Đình còn sốc hơn cô, nhìn cô không biết làm sao.

Lê Khê thấy bộ dạng của Hương Đình, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác mang tên tuyệt vọng.

Giây phút đó, tòa thành tình yêu cô tự xây cho chính mình hoàn toàn sụp đổ.

Giây phút đó, cái gọi là thiên trường địa cửu của cô trở thành một trò cười.

Giây phút đó, cô biết cuộc đời mình không bao giờ nguyên vẹn nữa.

Cô luôn đòi hỏi bản thân chỉ có thể yêu một người, một lòng với tình yêu của mình, tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm như cha.

Thế nhưng người sai là cô, không ai phản bội cô, là cô phản bội người khác.

Cô là người đòi hỏi tình yêu hoàn mỹ, vậy mà không hoàn mỹ lại chính là cô.

Cô căm ghét bản thân không hoàn mỹ.

Cũng hận bản thân không hoàn mỹ.

Hương Thiến chính là bằng chứng cho sự không hoàn mỹ đó, từng giây từng phút bé nhắc nhở sai lầm cô đã từng phạm phải, nhắc nhở vết nhơ trong cuộc đời cô.

Bất luận cô có làm lơ bao lần, vết nhơ này vẫn tồn tại, bất luận cô muốn tẩy sạch như thế nào, nó vẫn tồn tại, không cho phép cô tự lừa mình dối người.

Cô phải đối mặt với tất cả những điều này, nhưng cô không muốn tất cả những điều này. Vì sao mọi chuyện đều chệch khỏi quỹ đạo lúc trước của nó?

4. Chương 04

Chương 4

Lê Khê gặp lại Kha Văn Hằng rất tự nhiên, tựa như khoảng thời gian mấy năm qua chưa bao giờ là cái hố ngăn cách giữa hai người, họ vẫn là họ của trước đây, chưa ai từng thay đổi. Anh chưa từng xuất ngoại, cô chưa từng lập gia đình, cả hai vẫn là một đôi tình nhân bước đi dưới bóng mát trong vườn trường.

Anh đứng dưới công ty của cô, nhìn cô đi từng bước đến bên mình.

Cô mỉm cười chào anh, “Tình cờ thật.”

Anh cũng cười, “Không tình cờ, anh đang đợi em.”

Đúng vậy, anh vẫn chờ ở đây, chờ ‘bé ngốc’ của anh, anh muốn biết ‘bé ngốc’ của anh có ổn không, có vui vẻ không, anh hy vọng nhìn thấy cô hạnh phúc, nhìn thấy nụ cười của cô. Anh sợ cô không vui vẻ, báo chí toàn viết bài về quan hệ của Hướng Đình và Tĩnh Lan mờ ám như thế nào, anh lo ‘bé ngốc’ của anh khó chịu trong lòng, anh sợ cô không ổn. Giây phút nào anh cũng tâm niệm lo lắng cho cô.

Mà lúc này đây cô đã xuất hiện bên cạnh anh, chân thật như vậy, không hề là ảo ảnh, cũng không còn là tưởng tượng.

Cô nhìn anh, nhìn gương mặt vẫn khắc ghi trong ký ức, nhất thời trong lòng chua xót không thôi.

Bọn họ đang đứng trên ngã tư đường, nhiều năm nhưng nhớ và uất ức đều không bằng một câu của anh, “Em sống có tốt không?”

Không có anh, làm sao cô có thể sống tốt?

Không có anh, cuộc sống của cô căn bản không thể trọn vẹn.

Sao anh có thể hỏi cô sống có tốt không.

Cô lắc đầu, “Không tốt, một chút cũng không tốt.”

Cô ở một mình, ăn mì một mình, ngủ một mình trên chiếc giường lạnh lẽo, chỉ cần nhắm mắt sẽ nhớ về những hồi ức ngọt ngào của họ.

Gương mặt Kha Văn Hằng hằn sâu nét hối hận, “Bé ngốc, sao em không thể sống tốt? Hướng Đình không đối xử tốt với em à?”

“Anh ta tốt lắm, thật sự tốt lắm. Nhưng anh ta không phải anh thì có ích gì?” Người khác không phải là anh, không phải thiên trường địa cửu trong lòng cô.

Kha Văn Hằng lộ vẻ quyết tuyệt.

Hôm sau, Kha Văn Hằng đến văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Hướng thị, khiến văn phòng của Hướng Đình gà bay chó sủa.

Kha Văn Hằng cực kỳ hối hận, “Lúc trước cậu nói với tôi thế nào? Cậu nói cậu sẽ đối xử tốt với Lê Khê, sẽ dốc lòng đối xử tốt với cô ấy. Nhưng cậu cho cô ấy cái gì? Toàn là chuyện xấu với mình tình nữ, đây là lời hứa đối xử tốt với cô ấy của cậu đấy ư?”

Hương Đình chỉ lạnh lùng nhìn anh, “Tìm cậu tớ khổ nhanh thế cơ à? Quả đúng là người yêu cũ gặp lại chẳng giấu nhau điều gì.”

“Chúng tôi không đê tiện như cậu nghĩ.”

“À? Vậy tôi thật muốn biết bây giờ hai người có quan hệ gì.”

Kha Văn Hằng thấy thái độ lúc này của anh, tức giận không nhẹ, “Sao trước đây tôi lại dằn dặt cho rằng cậu sẽ trao hạnh phúc cho cô ấy, mẹ nó, tôi đúng là ngu ngốc.”

Hương Đình cười mỉa, “Cho nên bây giờ định đến xoay chuyển tình hình à?”

“Tôi thật khó mà tưởng tượng mấy năm qua Lê Khê sống như thế nào.”

“Chẳng phải cô ta vẫn đợi cậu về giải cứu sao? Bây giờ đợi được rồi, chắc phải ra ngõ đón chào ấy nhỉ?”

Kha Văn Hằng cười lạnh, “Chuyện này tôi đến đây là sai rồi, cậu đã nghĩ vậy thì tôi nói cho cậu, tôi sẽ đưa cô ấy đi.”

Hương Đình nhìn anh, “Tùy cậu.”

Kha Văn Hằng khẽ gật đầu, rời đi.

Hương Đình nhìn máy tính của mình mà không thể thấy gì cả, nét cười nhàn nhạt trên môi anh dần dần tan biến.

Ngày đó, anh còn chưa kịp có phản ứng Lê Khê đã chạy ra ngoài. Anh không biết nên làm gì, đó là bạn gái của bạn thân, không hiểu vì sao lại nảy sinh vấn đề vào đúng điểm mấu chốt này.

Anh nằm cứng ngắc trên giường hồi lâu, sau đó mới đứng dậy.

Nhìn chiếc giường hỗn độn, lại nhìn vết máu khô trên đó, không thể nói rõ được cảm giác của bản thân.

Hôm sau anh nghe Tỉnh Lan kể hình như Lê Khê và Kha Văn Hằng đang ầm ĩ đòi chia tay, nguyên nhân thì ngay cả Tỉnh Lan cũng không biết.

Anh ngồi một mình ở sân thể dục một ngày, nếu chuyện đã xảy ra thì phải đối mặt, từ trước đến nay trốn tránh không phải tác phong của anh. Anh hùng hực chạy ba nghìn mét trong sân thể dục, sau đó lê thân thể mệt mỏi đi về phòng ngủ. Lúc đó rất nhiều sinh viên năm tư trừ nhóm thi nghiên cứu sinh đã rời trường, phòng ngủ chỉ còn lại anh và Kha Văn Hằng.

Anh là đàn ông, dám làm dám chịu.

Cho nên khi cú đâm của Kha Văn Hằng rơi xuống mặt anh, anh cảm thấy đó là điều hiển nhiên. Anh không hề né tránh, tiếp nhận toàn bộ sự phẫn nộ của Kha Văn Hằng.

Từ giây phút đó, anh và Kha Văn Hằng không bao giờ có thể trở thành anh em tốt nữa.

Có điều anh không rõ tình trạng hiện tại của Lê Khê, dường như cô đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người xung quanh.

Anh hỏi Tỉnh Lan về tin tức của Lê Khê, Tỉnh Lan cũng bảo không biết, cùng ngày, anh chia tay với Tỉnh Lan.

Sau đó, thoát đã hai tháng.

Hôm ấy mẹ anh khăng khăng đưa anh đi xem mặt, dọa sẽ cắt hết chi tiêu của anh. Đối phương là con gái của bí thư thành ủy rất có thể lực, anh quả thực không muốn, viện ra vô vàn lý do nhưng cuối cùng vẫn bị lôi đi. Trên đường anh nghĩ phải tìm có gì đó để trốn, bình thường mấy vị quan chức này thích quy củ, ghét mấy người phẩm hạnh kém, anh nghĩ hay lúc ấy mình đóng kịch ra vẻ thô lỗ một chút, như thế đối phương sẽ ngứa mắt anh mà không phải anh ngứa mắt người ta, cũng dễ dàng ăn nói với cha mẹ hơn.

Nhưng trên đời này, kế hoạch có chu toàn đến đâu cũng không lường trước được chuyện sẽ thật sự xảy đến trong cuộc sống của mình.

Ví như Hướng Đình chưa từng nghĩ rằng Lê Khê là con gái của bí thư thành ủy, thế giới bé nhỏ đến mức khiến người ta dễ khóc dễ cười.

Toàn bộ quá trình anh không nói đến một câu, chỉ nghe cha mẹ mình hàn huyên với cha mẹ Lê Khê.

Bọn họ còn nói Hướng Đình và Lê Khê có duyên phận, học chung một trường đại học, hỏi bọn họ có quen biết nhau hay không.

Cha mẹ hai bên tán gẫu vui vẻ, dường như cũng tương đối vừa lòng với biểu hiện của cô gái, đương nhiên nếu không có sự cố phát sinh kia, tất cả coi như hoàn hảo.

Trong lúc mọi người đang hào hứng nói chuyện, Lê Khê ôm miệng chạy đến toilet.

Cha mẹ cô chỉ cau mày nói chắc là cô ăn linh tinh bị đau bụng.

Hướng Đình hơi nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Cho đến khi Lê Khê chạy vào toilet lần thứ ba, mẹ của Hướng Đình rốt cuộc không ngồi yên nổi, bà là y tá trưởng ở bệnh viện thành phố, đã từng chứng kiến nhiều phản ứng như vậy, lập tức cau mày. Tuy đối phương có thân phận địa vị hiển hách, nhưng cũng không cần ép con mình cưới một đứa con gái hư hỏng.

Thế nên mẹ của Hướng Đình đi theo mẹ Lê Khê ra toilet xem cô thế nào, khoát tay lên tay Lê Khê, thoát cái đã sầm mặt, rõ ràng có mạch đập của thai nhi.

“Hình như cháu gái mang thai thì phải!”

Tất cả mọi người sững sờ đương trường.

Hướng Đình không biết vì sao lúc ấy anh nhất định phải đi theo hai người, khi nghe thấy câu nói của mẹ mình, anh nhìn gương mặt tái nhợt của Lê Khê nói, “Mẹ, dì, đứa bé này là của con.”

Câu nói của anh chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ với mọi người ở đây.

Từ đầu đến cuối toàn là anh giải thích cho cha mẹ hai bên, nói dối lấp liếm, bảo rằng bọn họ vốn là người yêu, vì hôm trước vừa cãi nhau nên vừa rồi mới giả bộ không quen biết.

Cha mẹ hai bên vốn hy vọng bọn họ có thể đến với nhau, tuy bây giờ nảy sinh thêm chuyện sơ suất, nhưng nó vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Vì thế, hôn lễ được quyết định.

Cha mẹ Lê Khê không muốn cô bị đàm tiếu là ăn cơm trước kẻng nên thúc giục cử hành hôn lễ nhanh chóng. Sự phản đối của Lê Khê không hề có tác dụng, cuối cùng hôn lễ được tổ chức nhỏ hết mức, cũng hạn chế thông báo cho người khác, thậm chí rất nhiều người căn bản không biết Lê Khê và Hướng Đình kết hôn.

Hướng Đình còn nhớ rõ câu nói khi xưa của Kha Văn Hằng: Cậu đối xử tốt với cô ấy cho tôi, nếu để tôi phát hiện cậu đối xử không tốt với cô ấy, tôi nhất định sẽ trở về đưa cô ấy đi.

Hướng Đình cười, anh đối xử tốt với cô hay không vốn chẳng quan trọng, quan trọng là anh không phải Kha Văn Hằng, cho nên trước nay Lê Khê vẫn không để ý tới anh.

5. Chương 05

Chương 5

Hướng Đình về nhà, Tiểu Quai lập tức chạy đến ôm chân anh, “Bố ơi bố ơi...”

Anh ngồi cúi xuống bế Tiểu Quai lên, đưa mặt kề sát mặt bé, “Con yêu, sao thế?”

Tiểu Quai trề môi, “Bố uống rượu rồi, ứ thích bố bế đâu.”

Nói đến đây bé con đúng là giãy ra không cho anh bế, Hướng Đình hơi bất đắc dĩ nhưng vẫn thả bé xuống đất, “Tiểu Quai ngày càng bướng nhé.”

Tiểu Quai cúi đầu, “Bố uống rượu thì đừng lên lầu nha, mẹ mà biết nhất định sẽ tức giận.”

Hướng Đình cứng người, anh không ngờ sau chuyện vừa rồi Lê Khê lại đến đây.

Anh gọi dì Lý bế Tiểu Quai về phòng chơi, còn anh đi lên lầu.

Không có gì bất ngờ cả, một bóng người hiện lên trong gian phòng khách, cô đang sắp xếp một vài thứ. Từ khi kết hôn tới nay, dường như bọn họ đều ngầm hiểu nơi đây là lãnh thổ của cô, quần áo giấy dép và đồ đạc của cô đều để trong căn phòng này, anh chưa bao giờ qua thăm hỏi hay quấy rầy.

Nhưng bây giờ, không hiểu sao anh thấy chướng mắt đến vậy.

Anh tựa vào cửa, khoe miệng nhếch lên giễu cợt, “Tình nhân cũ trở về, không chờ được nữa muốn bỏ trốn à?”

Lê Khê ngừng động tác trên tay, nhìn thoáng qua anh, hơi nhíu mày, “Tôi không nói chuyện với người say rượu.”

Hướng Đình lại cười, “Tôi có say rượu hay không chẳng lẽ tự tôi còn không biết.”

Lê Khê gấp quần áo của mình, không tính đáp lời anh.

Bộ dạng không thèm quan tâm của cô khiến anh vô cùng tức giận, “Có thể coi nơi này là khách sạn muốn về thì về muốn đi thì đi, chắc chỉ có mình cô làm được nhỉ?”

Lê Khê vẫn không trả lời, không cần thiết phải vậy.

Anh bước đến ném hết đồng quần áo cô vừa gấp gọn xuống đất, “Sao, đến nói chuyện với tôi cũng cảm thấy ghê tởm à?”

“Anh làm gì vậy?” Cô ngạc nhiên, sau đó nhặt quần áo lên.

Hướng Đình nắm tay cô, “Lê Khê, cô toàn như thế này, không để ý tôi, không bao giờ để ý đến tôi.”

Anh dùng sức rất mạnh, tay cô đau, “Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm gì?” Anh thì thào tự hỏi, “Mẹ nó, tôi cũng muốn hỏi xem mình muốn làm cái gì?”

Anh đẩy cô xuống giường, ghì chặt cô dưới thân. Gương mặt Lê Khê lộ vẻ hoảng sợ, “Hướng Đình, anh điên rồi.”

“Phải, tôi điên rồi, không phải hôm nay tôi mới điên.”

Cô gắng sức giãy dụa, còn anh thì dùng càng nhiều lực đè xuống. Mấy năm nay cô chưa từng thấy anh như vậy, cơ hồ là tàn bạo. Cho dù quan hệ giữa bọn họ có hồ hững đến đâu cũng chưa từng đến mức này. Tim cô lạnh dần.

Anh tàn bạo xé rách quần áo cô, ghì chặt tay cô. Cô vùng chân đá lại bị anh dốc sức chặn lại.

Cô nhìn anh đăm đăm, “Tôi sẽ hận anh.”

“Vậy hận đi.” Bây giờ anh không muốn nghĩ đến bất kỳ điều gì nữa.

Anh hôn cô, cô cực kỳ bài xích nhưng lại không có sức phản kháng.

Đây nhất định sẽ là sự phản kháng thất bại, cô cắn răng nhận lấy tất cả của anh, móng tay tàn nhẫn cắm vào da thịt anh.

Khi anh rời khỏi cô, cô nghe thấy giọng nói gần như đã tuyệt vọng của mình, “Hướng Đình, chúng ta ly hôn đi!”

Hướng Đình bên cạnh cười khê, “Những lời này chắc cô ấp ủ nhiều năm rồi, thật vất vả cho cô đã giữ chúng lâu như vậy.”

Mặt cô đầm nước mắt, “Chẳng phải chúng ta giống nhau sao? Phí hoài bao năm chứng minh một sai lầm, cái giá này còn chưa đủ ư?”

“Chưa đủ.” Anh lắc đầu, “Tôi thích ném bình thì ném cho vỡ, nếu đã trối cùng một chỗ, vậy để chúng ta cùng nhau đau khổ đi!”

Cô ném hết quần áo và những thứ xung quanh vào người anh, “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Chẳng qua cô chỉ muốn cuộc sống yên ả, ở bên người mình thích đến đâu bạc răng long, trải qua cuộc sống hạnh phúc của mình, vì sao ngay cả ước nguyện nhỏ bé ấy cũng không thể trao cho cô?

Hướng Đình mặc xong quần áo, thâm trầm nhìn cô, “Tôi cũng rất muốn biết.”

Nửa đêm cô chạy ra khỏi biệt thự, trở về căn nhà trọ chật hẹp của mình, cô cuộn mình trên sofa, không biết phải làm sao.

Những ngày sau cô vẫn đi làm bình thường, hoàn thành bổn phận của mình như trước, có điều tinh thần ngày càng xuống dốc.

Số lần Kha Văn Hằng đến tìm cô ngày càng nhiều, khi thấy gương mặt u sầu của cô, anh rất khó chịu.

Bọn họ đi dạo trong vườn trường, giống như trong quá khứ, chỉ có bọn họ, không có người khác.

Ngồi trong đình nghỉ chân của trường, cuối cùng anh cũng nở nụ cười.

“Hồi trước anh hay chờ em ở đây, em toàn đến muộn.” Gọi lại hồi ức, cô luôn cảm thấy ngọt ngào. “Đó là vì có người cứ bắt em ở lại làm thì nghiêm, em chẳng có cách nào cả.”

“Em không nghĩ xem còn anh ở đây chờ em à?”

“Vì có nghĩ nên sau đó kiểu gì em cũng chạy đến mà.”

Cô cười, nhìn cảnh liễu rủ bên cạnh, chúng mãi mãi có thể xanh mướt như vậy, mãi mãi tràn đầy sức sống như vậy.

Nếu cô cũng có thể như cảnh liễu rủ này thì tốt biết bao, mãi mãi đều như vậy.

“Em có tâm sự sao?” Anh nhìn thấy nét đau thương trong đáy mắt cô, thoáng chốc liền đau lòng.

Cô lắc đầu, “Mình leo núi đi!”

Tất nhiên anh không phản đối.

Dọc đường đi, anh kể lại những trải nghiệm của mình ở nước ngoài, chuyên chọn những chuyện thú vị nói với cô, nhìn nụ cười của cô anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Anh đi vài bước rồi chờ cô một chút, nhiều năm thế rồi nhưng cô vẫn không hề tiến bộ, luôn khiến anh phải chờ.

Năm đó, anh nên chờ cô như vậy, chứ không phải buông tay.

Nếu anh chưa từng rời đi, kết quả giữa bọn họ liệu có thể thay đổi không?

Nếu lúc đó anh không lựa chọn buông tay, liệu bọn họ có thể hạnh phúc không?

Thế giới này chưa từng có ‘nếu’, anh chỉ có thể sống trong nuối tiếc mà thôi.

Cô đi đằng sau anh, giống như hồi xưa, cô vừa mở mắt là có thể thấy bóng anh, ấm áp, yên ổn, không cần hoài nghi, cô biết, anh ở đó. Cô biết, anh ở bên cạnh cô.

Bọn họ đứng trên đỉnh núi, tầm mắt trải lên mấy ngọn núi nhỏ, cô mỉm cười nhìn phương xa.

Cô hét lên với bầu trời, “Tôi muốn có cuộc sống mới.”

Anh đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn cô.

Cô bình thản cười với anh, “Kha Văn Hằng, em muốn ly hôn.”

Kha Văn Hằng chớp mắt, “Em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Em và anh ta vốn là một sai lầm, bây giờ em chỉ ngăn cản sai lầm này nối tiếp mà thôi.”

“Đứa bé kia...”

Ánh mắt Lê Khê âm trầm, “Chắc chắn anh ta sẽ không trao bé cho em, hơn nữa anh ta rất thích Tiểu Quai, rất rất thích.”

Kha Văn Hằng gật đầu, “Bất luận em đưa ra quyết định gì, anh vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

Vĩnh viễn, chính là vĩnh viễn như vậy.

6. Chương 06

Chương 6

Lê Khê cãi nhau một trận với che mẹ mình, nhưng bất luận cô có khẳng khái bao lần rằng hôn nhân của cô và Hưởng Đình không thể tiếp tục, bọn họ cũng không chịu đồng ý cho cô ly hôn. Chuyện này khiến cô khó cả đôi đường, có điều cô không muốn bỏ cuộc, hôn nhân là việc của cô, không ai có thể ngăn cản điều cô muốn.

Trong khoảng thời gian này, hàng ngày Kha Văn Hằng đều đến đón cô, hai người cùng đi ăn cơm, cùng đi xem phim, hết như khoảng thời gian tốt đẹp trước đây. Cuộc sống như vậy giúp cô ổn định, dù thi thoảng cô sẽ cảm thấy có điểm gì đó bất thường, nhưng so với sự bình lặng mong đợi đã lâu, bất thường nho nhỏ này hoàn toàn có thể bỏ qua.

Cô đứng trước sạp báo chờ đi xem phim với Kha Văn Hằng, mấy tờ báo xếp đầu toàn đưa tin về quan hệ mờ ám của Hưởng Đình và Tĩnh Lan, thậm chí bối mốt cả chuyện hồi đại học của họ, tựa như phim truyền hình nhiều tập mà phỏng đoán hướng đi tiếp theo của kịch bản.

Kha Văn Hằng đến vừa lúc thấy cô nhìn ảnh chụp của Hưởng Đình và Tĩnh Lan đến thất thần.

“Tiểu Khê, em...”

“Sao vậy?”

“Bọn họ vẫn ở bên nhau à?”

“Em không biết.” Mặt cô thoáng lãnh đạm, “Hơn nữa, chuyện này chẳng liên quan đến em.”

Bọn họ cùng đi xem một bộ phim điện ảnh.

Đây là một bộ phim rất cũ, nam chính kết hôn với nữ chính, kết hôn rồi phát hiện mình chẳng hề hạnh phúc, sau đó nam chính gặp nữ phụ, thích cô ta nên quyết định ly hôn với người vợ hiện tại. Có điều thế lực của người vợ này rất lớn, dùng trăm phương nghìn kế để ngăn cản, vì thế nam chính phải trải qua biết bao đắng cay mới ly hôn được. Nhưng ngay vào lúc nữ chính buông tay, đồng ý ly hôn với nam chính, kịch bản lại đi vào lối mòn nhạt nhẽo, nam chính phát hiện hóa ra người mình yêu thật lòng chính là vợ, còn cô gái kia chẳng qua chỉ là tình cảm nhất thời. Đoạn sau biến thành nam chính theo đuổi nữ chính, khiến nữ chính hồi tâm chuyển ý.

Kha Văn Hằng nhăn mặt, anh nhìn thấy cặp mắt Lê Khê long lanh ánh lệ.

“Phim xem hay lắm ư?”

Lê Khê lắc đầu, “Em không thích nội dung phim.”

Lúc bọn họ ra khỏi rạp trời đã tối, sắc mặt Lê Khê rất xấu.

“Làm sao vậy?” Anh lo lắng.

Cô lắc đầu, nhưng vẫn cau mày, đưa tay ôm bụng mình.

“Đi bệnh viện thôi.”

“Không.”

“Lê Khê.” Anh tức giận, quả thực không thích cô ngang bướng như vậy.

Cô không còn cách nào, đành gật đầu.

Kha Văn Hằng đưa cô đến bệnh viện, đã tối nên không nhiều người khám. Anh đăng ký giúp cô rồi chờ bác sĩ khám bệnh.

Anh ngồi bên cạnh cô, nghe kết quả chẩn đoán.

Cô bác sĩ nhìn bọn họ, “Kết hôn chưa?”

Lê Khê nhú mày, bác sĩ cũng không hỏi nhiều nữa, “Mang thai hơn một tháng, có muốn giữ đứa bé không?”

Thấy vẻ mặt của cô, bác sĩ đoán rằng bọn họ chưa kết hôn.

“Mang thai?” Cô khàn giọng nhắc lại.

“Phải.” Bác sĩ không nhìn cô nữa, “Nếu cô muốn giữ đứa bé thì chăm sóc thân thể cho tốt, cứ tiếp tục thế này thì không được.”

Cô lắc đầu, “Không cần, không cần, tôi không cần đứa bé này.”

Bác sĩ cũng chẳng ngạc nhiên, hẹn luôn thời gian giải phẫu với cô.

Kha Văn Hằng đứng bên cạnh, nhìn gương mặt u ám của cô, “Đứa bé này... Hường Đình...”

Lê Khê lắc đầu, “Không có đứa bé nào cả, không có.”

Kha Văn Hằng há miệng lại không nói lên lời.

Anh đỡ cô lên xe, không khí bên trong hơi bí bách, anh vẫn không nhin được, “Cậu ấy có quyền biết đến sự tồn tại của đứa bé này.”

“Biết thì đã sao? Để anh ta đến xem em bỏ đứa bé, rồi nói với anh ta vì em muốn ly hôn nên mới không thể giữ lại ư?”

“Nhưng đứa bé vô tội.”

Rốt cuộc cô không nhin được, chảy nước mắt, “Đứa bé vô tội, đứa bé vô tội, cho nên em phải vì đứa bé mà thỏa hiệp một lần nữa sao? Đứa bé vô tội, vậy người khác không vô tội sao?”

“Em nên suy nghĩ thêm, bây giờ em rất xúc động.”

Cô lắc đầu, “Em biết rõ mình đang làm gì.”

“Em rõ thật sao?”

Cô gật đầu, “Hai ngày nữa em sẽ đến đây phẫu thuật.” Nói xong, cô nhắm mắt lại, không muốn tranh luận gì thêm.

Cô nhớ hồi mới mang thai Tiểu Quai, chơi với chẳng biết phải làm sao, đó là một cảm giác kết hợp giữa tò mò và sợ hãi. Cô không biết sẽ đối mặt với cái gì, cô không nên thích đứa bé kia, đứa bé đó đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cô.

Nhưng, cô không có tư cách trách móc ai cả.

Vậy nên cô không dám quan tâm đến Tiểu Quai, không dám nhìn nụ cười ngây thơ của bé, cô rất sợ sẽ có một ngày mình đắm chìm vào nụ cười đó rồi không nở rời đi.

Hóa ra từ hồi ấy cô đã có dự định ra đi, tới tận bây giờ cô chưa từng ình một cơ hội nào, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có được cuộc sống tốt đẹp với Hường Đình, đơn giản vì anh không phải người chồng trong lòng cô, cho nên cuộc hôn nhân kia căn bản không tính là hôn nhân đối với cô.

Cô không phải một người vợ tốt, càng không phải một người mẹ tốt, bây giờ, cô muốn hoàn toàn thoát khỏi quan hệ đó.

Cô xoa bụng mình, mẹ xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.

Hai ngày sau, tuy Kha Văn Hằng không đồng ý với quyết định của cô nhưng vẫn đưa cô đến bệnh viện. Anh ngồi trên hành lang nhìn ba chữ ‘phòng giải phẫu’. Anh nghĩ, bản thân anh cũng ích kỷ, muốn cho quan hệ của Lê Khê và Hướng Đình sẽ như đứa bé này, biến mất sạch sẽ, sau đó anh đưa cô đi, không để ý đến bất kỳ ai khác nữa.

Anh không phát hiện đầu kia của hành lang có hai người đang đứng, bọn họ chỉ dừng chân một chút rồi lập tức đi khỏi.

Tĩnh Lan theo sau Hướng Đình, lúc này sắc mặt Hướng Đình rất nặng nề, nhưng cô không hề nao núng.

Lên xe, Tĩnh Lan đốt một điếu thuốc, “Cảm giác bây giờ của anh thế nào? Nhìn vợ mình được người đàn ông khác đưa đi bỏ đứa con của mình?”

Hướng Đình nhìn kính chiếu hậu, “Sao nghe giọng em có vẻ vui thế?”

Tĩnh Lan tao nhã cầm thuốc lá, “Nhiều năm qua em thật sự muốn biết bao giờ hai người sẽ chia ly. Bây giờ rốt cuộc đã đến ngày ấy, chẳng lẽ em có thể không vui sao?”

“Em nhầm rồi.” Anh nói chậm rãi.

Cô ghéch cằm.

“Anh và Lê Khê chưa bao giờ ở bên nhau, cho nên không thể nói là chia ly được.”

Xe của hai người hòa vào dòng xe đông đúc, Tĩnh Lan nhìn gương mặt bình tĩnh của anh, cô hoài nghi, sự thất thường vừa rồi của anh là thật sao?

Tâm trạng anh cũng rất bình tĩnh.

Đúng vậy, từ trước tới nay anh và Lê Khê chưa từng bên nhau, giữa bọn họ chẳng có gì ngoài tờ giấy chứng nhận kết hôn. Ngay cả khi tên cả hai được mọi người nhắc tới cũng sẽ không có liên hệ gì, từ trước tới nay bọn họ chưa từng ở bên nhau.

Cho nên, bọn họ sẽ không chia ly.

Cuối cùng tâm trạng của anh dần dần hồi phục.

7. Chương 07

Chương 7

Hướng Đình ngồi trên sofa, Tiểu Quai trèo lên người anh, túm tay anh lắc lắc, đúng là đã coi anh thành một món đồ chơi khổng lồ.

Anh nhìn Tiểu Quai, xoa đầu bé, không sao, không sao, anh sẽ yêu bé càng nhiều, để bé được yêu nhiều hơn tất cả những đứa bé còn lại trên đời.

Anh ôm Tiểu Quai hỏi, “Nếu có một ngày không thấy mẹ nữa thì Tiểu Quai sẽ làm gì?”

Tiểu Quai chớp chớp mắt không hiểu, “Vì sao Tiểu Quai lại không thấy mẹ ạ?”

“Có lẽ mẹ bận làm việc quá, bận đến mức không có thời gian đến thăm Tiểu Quai.”

Tiểu Quai cười toe, “Thế cũng không sao, Tiểu Quai sẽ tự đi tìm mẹ mà.”

Hướng Đình cười bất đắc dĩ, không nói tiếp được.

Cửa phòng khách phía sau được mở ra, Lê Khê đi vào, Tiểu Quai lập tức giẫy khởi vòng tay Hướng Đình, chạy ra chỗ Lê Khê, “Mẹ ơi, mẹ ơi bế con.”

Hướng Đình nhìn thoáng qua bụng Lê Khê, cảm thấy chỗ đó cực kỳ chướng mắt, anh sải vài bước lớn kéo Tiểu Quai về bên cạnh, “Tiểu Quai, con về phòng trước đi, bố nói chuyện với mẹ một lát đã.”

“Con cũng muốn nghe.”

Hướng Đình sầm mặt, Lê Khê ngồi xổm xuống đỡ, “Sao Tiểu Quai không nghe lời bố thế? Con lên phòng chơi đi, lát nữa mẹ lên với con nhé.”

“Mẹ không được lừa con đâu nhá.” Tiểu Quai nhìn Lê Khê, lúc này mới lủi thủi lên lầu.

Đợi bé lên rồi Lê Khê mới đứng dậy nhìn Hướng Đình, “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện tử tế.”

Hướng Đình ngồi đối diện Lê Khê, gương mặt không biểu cảm, chỉ thản nhiên nhìn cô.

Lê Khê rút một tập tài liệu ra khỏi túi, “Đây là đơn ly hôn, tôi đã ký tên rồi, chỉ cần anh ký nữa là có hiệu lực.”

Hướng Đình vẫn chưa nhận đơn, “Sao cô lại tự tin nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý ly hôn?”

“Chúng ta ở cạnh nhau đã mấy năm qua, tôi không hạnh phúc, anh cũng không hạnh phúc, cần gì phải trói buộc đối phương?”

“Có lẽ tôi thích trói buộc lẫn nhau.”

“Hướng Đình, như vậy rất vô nghĩa.” Cô đã mệt mỏi, đã chịu không nổi, đời người được mấy năm, sao phải làm những chuyện khiến mình không vui vẻ chút.

Anh nhìn cô, “Nếu tôi cảm thấy có ý nghĩa thì sao?”

Cô lắc đầu, “Anh cần gì làm thế, không có cuộc hôn nhân này anh sẽ tự do hơn, anh thích chơi bởi thể nào thì chơi bởi, thích mờ ám với ngôi sao nào thì mờ ám, không ai quản lý anh, anh có thể sống thoải mái. Cuộc hôn nhân này căn bản là không có ý nghĩa với chúng ta, vì sao không để cả hai được giải thoát, có lẽ nhiều năm sau chúng ta vẫn là bạn bè.”

Anh nở nụ cười, “Hóa ra trong lòng cô tôi là người như vậy.” Anh lắc đầu, “Lê Khê, người tự do là cô chứ gì?”

Cô không muốn tranh cãi nhiều về vấn đề này. “Tôi đã quyết định ly hôn, tôi tin anh không phải loại người thích dây dưa, tờ đơn này viết rất rõ, tôi sẽ không đòi một xu nào từ Hướng thị, kể cả quyền giám hộ Tiểu Quai tôi cũng không tranh với anh. Tôi nghĩ chắc anh sẽ hài lòng.”

Anh trầm mặc hồi lâu, “Cậu ta chờ cô bên ngoài?”

Cô lạnh người, “Phải, tôi không thể chờ thêm năm năm nữa, dừng ở đây đi.”

Cô đã muốn rời đi, bất luận anh có đồng ý hay không, nhất định hôm nay cô sẽ rời đi.

Trái tim nguội lạnh của anh rốt cuộc không còn dấy lên hy vọng, “Được, tôi sẽ tác thành cho cô.”

Cô gật đầu, “Cảm ơn.”

Cô đứng dậy lên lầu hai, đứng trước cửa phòng Tiểu Quai rồi mà không dám gõ cửa vào. Cô sợ, sợ mình sẽ không nở, sợ tất cả lại trở về cái vòng luẩn quẩn.

Cô lùi ra sau hai bước, sau đó đi vào gian phòng khách, nhặt một vài thứ xếp vào vali, xách xuống lầu.

Hướng Đình vẫn giữ nguyên tư thế như trước, không hề thay đổi, chỉ nhìn đăm đăm vào tờ đơn ly dị trên bàn.

Khi đi ngang qua anh, cô khẽ nói một câu, “Rất xin lỗi.”

Tình yêu là một cảm xúc ích kỷ, cô biết mình rất ích kỷ.

Cô kéo vali bước nhanh, lúc này rời đi sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Rốt cuộc, mọi thứ đều đã xong.

Lòng của cô càng thêm trống rỗng.

Kha Văn Hằng thấy cô đi ra bèn xuống xe, giúp cô xách vali cất vào cốp, “Em cẩn thận một chút.”

Cô gật đầu.

Tiểu Quai vốn đang nằm sắp chơi trên ban công tầng hai vội vàng nháo nhào chạy xuống lầu đuổi theo, khi xe của hai người chạy đi, Tiểu Quai chạy phía sau, “Mẹ ơi...”

Bé đuổi theo gọi, “Mẹ ơi, mẹ lừa con...”

“Mẹ ơi, mẹ đừng đi mà...”

“Mẹ ơi...”

Bé vừa chạy vừa khóc, miệng không ngừng kêu “Mẹ ơi”, chân chạy không ngừng, mặc cho chiếc xe kia đã bỏ cách một khoảng rất xa, bé vẫn chạy liên tục.

Khi xe đã biến mất khỏi tầm mắt, bé càng dốc sức lao đi, “Mẹ ơi, đừng bỏ con lại.”

Lúc này, bé té sấp xuống đất, khóc nức nở.

Chiếc xe đằng sau nhìn thấy mà không kịp đạp phanh...

*

Lê Khê ngồi trong phòng chờ với Kha Văn Hằng, sắc mặt ngày càng kém, Kha Văn Hằng khó hiểu, “Em sao vậy?”

Cô lắc đầu, mắt trái máy liên tục, hình như có chuyện xui xẻo xảy ra.

Kha Văn Hằng cầm tay cô, lạnh buốt, anh vô thức thở dài, “Lê Khê, anh vẫn muốn hỏi em một câu, em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Cô nhìn anh, “Anh không tin em ư?”

Anh lắc đầu, “Từ nãy đến giờ gương mặt em không hề có vẻ được giải thoát, anh chỉ không muốn em hối hận.”

Cô cắn chặt răng, “Em sẽ không hối hận.”

Rốt cuộc cô có thể rời đi, tựa như bao lần cô đã tưởng tượng, nắm tay Kha Văn Hằng đến già.

Vì sao cô phải hối hận?

Nhưng tay cô ngày càng lạnh, “Em muốn đi toilet.”

Kha Văn Hằng không yên tâm, nhưng vẫn phải ngồi lại trông hành lý, anh đành cười nói, “Em đi nhanh về nhanh.”

Cô cảm thấy nghẹt thở đến đau đớn, dường như có thứ gì đó đang đào xới thân thể mình. Ra khỏi toilet, tâm trạng không hề tốt lên chút nào, sắc mặt lại càng tái nhợt. Kha Văn Hằng vô cùng lo lắng, “Rốt cuộc em bị sao vậy?”

Cô lắc đầu, “Bao lâu nữa thì lên máy bay?”

“Chắc là sắp rồi...”

Anh vừa dứt lời, di động của cô liền reo lên. Cô nhìn tên hiển thị trên màn hình, là mẹ mình. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là bọn họ định ngăn cản cô rời đi, do dự một lúc, cô vẫn nhấn nút nghe.

Vừa nghe được câu đầu tiên, nước mắt của cô đã không kìm được chảy xuống.

Kha Văn Hằng thấy cô kích động, lập tức vươn tay đỡ lấy, “Làm sao vậy? Bây giờ em không được kích động quá mức.”

Cô túm chặt tay anh, “Chúng ta đến bệnh viện, đến bệnh viện, bây giờ, ngay lập tức.”

Tiếng phát thanh của sân bay vang lên, mời các vị khách đi ra soát vé, nhưng Kha Văn Hằng vẫn thỏa hiệp, kéo hành lý ra khỏi sân bay.

Cô khóc không ngừng, “Bé không thể xảy ra chuyện được, nếu không em sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.”

Kha Văn Hằng nghe thấy lời cô nói liền nhấn ga chạy nhanh hơn, vượt cả đèn đỏ.

Thời khắc này cô chỉ nghe thấy giọng của mẹ mình không ngừng vọng lại: “Tiểu Quai bị tai nạn xe cộ, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện...”

Đến bệnh viện, cô cơ hồ lao người ra, Kha Văn Hằng lập tức xuống xe đuổi theo, “Em đừng như vậy.”

Cô không thể cất lời, chỉ liên tục nhấn nút gọi thang máy.

Kha Văn Hằng theo sau an ủi, “Em đừng lo quá, nhất định Tiểu Quai sẽ không sao đâu.”

“Bé đang trừng phạt em phải không? Trừng phạt người mẹ vô trách nhiệm như em?”

Anh chỉ biết ôm cô vào lòng, cùng đợi thang máy lên tầng giải phẫu.

8. Chương 08

Chương 8

Lúc Lê Khê đến, cha mẹ cô và cha mẹ Hướng Đình đã có mặt đầy đủ. Cô lại gần Hướng Đình, trông anh vô cùng ủ rũ, ánh mắt thất thần.

Kha Văn Hằng thấy tình cảnh này cũng biết mình không nên xuất hiện ở đây, khi quay người đi lại thấy Tĩnh Lan bước ngang qua, Kha Văn Hằng cau mày, “Cô đến đó làm gì, thân phận của cô thích hợp sao?”

Tĩnh Lan liếc mắt khinh thường, “Vây thân phận của anh thì hợp chắc?”

Kha Văn Hằng mím môi, không nói lời nào đi vào thang máy, anh cũng không bỏ đi, chỉ ngồi trong xe ô tô dưới bệnh viện.

Tĩnh Lan đến gần thấy Lê Khê và Hướng Đình ngồi đó chợt cảm thấy lạ lẫm. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Tĩnh Lan thấy hai người bọn họ ngồi cùng một chỗ, thật là buồn cười, Lê Khê và Hướng Đình lại có thể ở cùng một chỗ.

Tĩnh Lan hỏi, “Tiểu Quai bây giờ thế nào?”

Lúc này Hướng Đình thật sự không muốn nói chuyện, nhưng anh vẫn mở miệng, “Xem tình hình phẫu thuật đã.”

Tĩnh Lan gật đầu, nhìn ba chữ ‘đang phẫu thuật’ rồi nhìn sang gương mặt tái nhợt của Lê Khê, cảm thấy hơi thương hại. Cô cũng không ở lại lâu, khi ra khỏi bệnh viện thì bắt gặp Kha Văn Hằng, cân nhắc một chút rồi đi đến chỗ anh.

*

Bây giờ Hướng Đình không còn hơi sức mà quan tâm đến người gây tai nạn, chỉ hy vọng Tiểu Quai không có vấn đề gì, chỉ hy vọng con gái có thể khỏe mạnh, cười nói như trước đây, những việc khác anh không cần biết.

Mọi người đều chờ trong yên lặng, không ai nói với ai.

Lát sau, một y tá đi ra thông báo, “Bệnh nhân cần phải truyền máu, máu trong kho không đủ...”

Hướng Đình đứng lên, “Lấy của tôi đi!”

Y tá gặt đầu, đưa anh đi kiểm tra máu.

Lê Khê mím môi ngồi tại chỗ, cha mẹ cô đều lại gần xoa dịu, “Con đừng lo lắng quá, Tiểu Quai đáng yêu thế cơ mà, nhất định không sao đâu.”

Cha mẹ Hướng Đình cũng an ủi cô như vậy.

Cô nhìn bốn người già, không xác định được cảm giác trong lòng mình lúc này, cô chỉ mong ngóng Tiểu Quai có thể bình an.

Hướng Đình truyền máu xong quay trở về, Lê Khê nhìn gương mặt suy sụp của anh dò hỏi, “Sao Tiểu Quai lại bị tai nạn xe cộ?”

Anh trừng trừng nhìn cô, tay siết thật chặt, lát sau lại buông lỏng đáp, “Là tôi không tốt, không trông bé cẩn thận.”

Miệng cô hơi run run, rốt cuộc không mở lời nữa.

Trong thời gian phẫu thuật, Hướng Đình không chịu ăn cơm, không chịu rời đi, cứ nhất quyết chờ bên ngoài. Lê Khê bảo cha mẹ hai bên về nhà trước, sức khỏe bọn họ bây giờ không thích hợp ngồi chờ ở đây, nhưng cô có khuyên bảo thế nào Hướng Đình cũng không chịu ra ngoài.

Khi cha mẹ về hết, anh mới trầm giọng hỏi, “Cô về đây làm gì? Thừa dịp này mà đi chẳng phải tốt sao?”

“Tôi về chăm sóc con tôi.”

Hướng Đình bật cười, “Cô nói nhầm à, đó là con tôi.”

Cô nghiêng răng, “Tôi không muốn cãi nhau với anh.”

“Cô còn dám về sao, không sợ tôi không để cho cô đi nữa à?”

Cô đưa hộp cơm vừa mua đặt vào tay anh, sau đó một mình ra ban công gọi điện, “Em xin lỗi, em không thể đi được.”

Kha Văn Hằng chỉ đáp lại một câu, “Anh hiểu.”

Cuối cùng phẫu thuật đã thành công, có điều đứa bé tạm thời chưa tỉnh lại, hai ngày tới cần phải theo dõi trong phòng bệnh.

Bây giờ Lê Khê mới phát hiện Hướng Đình yêu đứa bé này đến mức nào, anh trông Tiểu Quai một ngày một đêm, không chịu rời giường bệnh, không chịu đi nghỉ, ngay cả chuyện công ty cũng chẳng thèm đoái hoài.

Mọi người trong nhà đến bệnh viện thăm một lần rồi trở về, sau đó, cả Kha Văn Hằng và Tĩnh Lan đều đến.

Kha Văn Hằng đi cùng Lê Khê ra góc hành lang, “Bây giờ em nghĩ thế nào, anh hy vọng em thành thật nói cho anh biết.”

Cô trầm mặc cả buổi, mím môi không thể cất lời.

Kha Văn Hằng thở dài, “Hôm qua, Tĩnh Lan nói cho anh biết lý do em và cô ấy cắt đứt quan hệ.”

Mắt cô mở lớn, “Cô ấy nói gì?”

Kha Văn Hằng chậm rãi đáp, “Tĩnh Lan nói tình bạn của hai người mất đi không phải vì em kết hôn với Hướng Đình, từ trước đó hai người vốn đã xa cách rồi, em cần anh nói tiếp không?”

Lê Khê cắn răng, “Cái đó thì nói lên được điều gì chứ?”

Kha Văn Hằng rốt cuộc tức giận, “Tĩnh Lan bảo em là một con rùa chỉ biết trốn trong mai của mình, cô ấy quả nhiên là bạn thân của em, biết tường tận tính tình của em.”

Cô đứng đó không phản ứng lại.

Kha Văn Hằng nhìn cô hồi lâu, “Anh hy vọng em có thể hiểu được rốt cuộc điều em muốn là cái gì.”

Anh quay lưng bỏ đi, không nhìn lại nữa. Lê Khê vẫn đứng đó, cửa sổ thốc gió lạnh, cô quả thực là một người chỉ biết trốn tránh, đúng vậy, chẳng ai đổ oan cho cô cả.

*

Tĩnh Lan đứng trong phòng bệnh, đang ngắm gương mặt của Tiểu Quai, đột nhiên cô quay sang hỏi Hướng Đình, “Em rất tò mò một chuyện.”

Sau khi được bác sĩ thông báo tình hình hiện tại của Tiểu Quai đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, tâm tình Hướng Đình đã bình tĩnh lại, tuy càng lúc càng mệt mỏi nhưng tâm trạng đã tốt hơn, “Chuyện gì?”

“Nếu Tiểu Quai không có gương mặt này, anh có thể thích bé đến thế không?” Giọng nói của Tĩnh Lan lộ ra vài phần nghiền ngẫm.

Anh nhú mày.

Tĩnh Lan tự nhủ với bản thân: Hỏi đi, chỉ có vậy mới có thể giúp mình hết hy vọng.

“Ý của em là, nếu Tiểu Quai không giống hệt Lê Khê, anh có thể yêu chiều bé đến thế không?” Cô chăm chú nhìn Hướng Đình, “Em muốn biết, thật sự muốn biết.”

Hướng Đình trầm mặc nhìn cô, “Không.”

Tĩnh Lan nở nụ cười, ít nhất cô cũng từng cố gắng, cũng từng đấu tranh. Quả thực cô không thể trở thành nữ nhân vật chính trong cuộc đời Hướng Đình, nhưng vai trò nữ phụ của cô cũng đã diễn tròn rồi, không phá hoại quan hệ của nam chính nữ chính một chút nào.

Đúng vậy, cô đã không làm bản thân thất vọng.

Cô cười khẽ, “Vậy, hồi xưa anh với em quen nhau...”

Anh gật đầu.

Tất cả không nói cũng rõ, chẳng cần viện thêm nhiều lý do.

Tĩnh Lan lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, cô nghĩ, đây là điểm duy nhất cô hâm mộ ở Lê Khê. Có lẽ tự Lê Khê cũng không biết cô ấy đã bước vào trái tim của Hướng Đình từ giây phút nào, vừa bước vào liền ở lại nhiều năm như vậy, không ai có thể làm lung lay vị trí của cô.

9. Chương 09

Chương 9

Cuối cùng Tiểu Quai đã tỉnh lại, câu đầu tiên bé nói là, “Con muốn mẹ.”

Lê Khê nắm tay Tiểu Quai, “Mẹ ở đây.”

Tiểu Quai nhìn cô, nước mắt chảy xuống, “Con cứ nghĩ mẹ không cần Tiểu Quai nữa, Tiểu Quai sẽ không được gặp mẹ nữa.”

Lê Khê lắc đầu, “Sao mẹ lại không cần Tiểu Quai! Mẹ vẫn ở bên Tiểu Quai mà.”

Tiểu Quai nghe vậy mới ngừng khóc, nhưng tay cứ nắm chặt Lê Khê không buông, Lê Khê không biết làm sao, chỉ đành thuận theo bé.

Hướng Đình đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng có phần chua xót. Tờ đơn ly hôn kia anh vẫn để trên bàn không hề động bút, anh nói với chính mình, chỉ cần ký một chữ cô sẽ tự do, nhưng anh không

muốn cô tự do, cho dù quan hệ giữa bọn họ chỉ còn là những chữ viết vô nghĩa trên giấy tờ, anh vẫn luyện tiếc.

Lê Khê dỗ Tiểu Quai ngủ, cô vuốt ve gương mặt Tiểu Quai, đây là đứa con của cô, sinh ra từ cơ thể cô. Mạng sống con người quả thực là một điều thần kỳ, cô cười, kéo chăn cẩn thận cho Tiểu Quai xong mới đứng lên. Vừa quay đầu đã thấy Hường Đình, cặp mắt anh ẩn chứa điều gì đó mà cô không hiểu.

Cô và Hường Đình đều nhẹ nhàng đi ra ngoài, không muốn ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tiểu Quai. Bọn họ ngồi bên ngoài phòng bệnh, yên lặng và hòa bình, thật khó tin rằng đây lần đầu tiên bọn họ ngồi bên nhau mà không phẫn nộ hay oán trách, chỉ đơn giản là ngồi.

Hường Đình dựa vào ghế, muốn cầm thứ gì đó cho tay đỡ trống, nhưng vừa sờ đến thuốc lá và bật lửa lại do dự, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Anh cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ ổn định một chút, “Khi nào thì cô đi?”

Cô kinh ngạc nhìn sang, “Anh có ý gì?”

“Khi nào cô rời đi? Thật xin lỗi đã làm phiền cô xuất ngoại.”

Câu nói đơn giản phát ra từ miệng anh lại khiến cô ý thức được trước đây mình tàn nhẫn đến mức nào, so ra, sự khó chịu bấy giờ của cô đã là gì, “Anh muốn tôi rời đi?”

Hường Đình cười, “Nếu Tiểu Quai không bị tai nạn cô sẽ không quay về. Một khi đã vậy, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra đi, bây giờ Tiểu Quai cũng ổn rồi.”

Cô cắn môi, “Nếu tôi nói tôi sẽ không đi nữa thì sao?”

“Cô muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, cô coi tôi là ai?”

Cô ngồi tại chỗ không nói gì. Tất cả đều là do cô tạo ra, chẳng thể trách được ai. Cô thường nghĩ rằng gặp gỡ Hường Đình là sai lầm cả đời, cô không chịu thừa nhận sai lầm này, cũng không muốn thừa nhận Hường Đình, vậy nên cô luôn hờ hững với anh, vờ như bọn họ bình đẳng, không ai từng nợ ai, cũng không ai từng trả giá tình cảm.

Cô ghét người hút thuốc uống rượu, cho nên anh rất hiếm khi hút thuốc uống rượu trước mặt cô.

Cô không thích thứ gì có lông, cho nên sau khi bọn họ kết hôn anh liền đem tặng con chó đã nuôi nhiều năm cho người khác.

Cô không thích ăn gan lợn, cho nên trên bàn cơm chưa bao giờ xuất hiện món đó.

Cô không thích cần tây và rau thơm, trong nhà có một cô giúp việc quen dùng hai loại rau này để nấu nên bị anh cho nghỉ việc không lý do.

Cô thích màu xanh da trời nhạt, tường trong nhà đều sơn một màu như vậy.

Dép lê trong nhà là kiểu dáng cô thích, vật dụng trong nhà là phong cách cô thích, ngay cả cây trồng trên ban công cũng là Lan Quân Tử mà cô thích nhất, đây đều là những chuyện cô cố tình không chú ý, hờ hững sự tốt đẹp của anh để mình cảm thấy đỡ áy náy hơn một chút, sau đó có thể bình thản rời đi.

Tình cảnh bây giờ chẳng qua là cô tự làm tự chịu.

Hường Đình nói, “Cô về nghỉ ngơi đi, tôi ở đây trông Tiểu Quai.”

Cô lắc đầu, “Tôi phải ở lại.”

Anh không kiên nhẫn, nhẹ nhàng khép mắt, dường như rất mệt mỏi, “Tiểu Quai không có quần áo để thay, cô về lấy cho bé mấy bộ, nhớ cầm cái váy màu hồng phấn có nơ đến, Tiểu Quai thích nhất cái đó.”

Cô chân chừ một lát rồi gật đầu, “Được rồi.”

Anh có thể nói được quần áo yêu thích của Tiểu Quai, còn cô chẳng biết gì cả.

Cô quay về biệt thự, dì Lý nói rằng có người mới gửi bưu kiện, tất cả đều là hành lý của cô. Cô nhìn đồng hồ của mình, trong lòng chua xót.

Cô nhớ tới câu hỏi lúc trước của Kha Văn Hằng, “Thật ra em thích Hướng Đình phải không?”

Cô nhớ tới lời trách mắng của Tĩnh Lan, “Cậu đúng là kẻ nhu nhược, thích một người mà không chịu thừa nhận. Cái cậu gọi là một lòng quan trọng đến thế sao? Vì sao không hỏi xem trái tim mình đang cảm nhận thế nào? Trên thế giới này có biết bao người đang sống vai với người không phải mối tình đầu của mình, thế thì đã sao. Tổn thương người khác vì muốn thỏa mãn cái cậu gọi là toàn vẹn và hoàn mỹ, dựa vào đâu mà cậu làm vậy?”

Đúng thế, thích một người không phải xấu.

Có điều, cô không thể chấp nhận người thay lòng đổi dạ lại là mình.

Rõ ràng cô khinh bỉ nhất loại người đó, nhưng một ngày cô đột nhiên phát hiện, hóa ra mình lại là người như vậy.

Ngày ấy, Kha Văn Hằng tụ họp với nhóm người Hướng Đình, Kha Văn Hằng gọi cô theo. Cô vốn không thích nhưng bắt buộc dĩ vãng đi cùng Kha Văn Hằng. Trước đó cô đã từng gặp Hướng Đình, cảm giác cũng bình thường.

Bọn họ đang nói chuyện ầm ĩ, không biết ai nhắc đến chuyện Hướng Đình tính nhẩm rất siêu. Mọi người ở đó đều muốn thử xem Hướng Đình có giỏi thật không. Lê Khê ngồi cạnh Kha Văn Hằng, quan sát mấy nam sinh cố tình tìm mấy câu tính phức tạp để làm khó Hướng Đình, nhưng chung quy Hướng Đình vẫn có thể mỉm cười và đưa ra đáp án sau vài giây, điều này khiến mọi người không phục không được. Lê Khê cũng cảm thấy rất kỳ diệu, nóng lòng muốn thử nhưng lại ngại mở miệng.

Hình như Hướng Đình nhận ra ánh mắt của cô, nhú mày lên tiếng. “Em có muốn thử không?”

“Anh có thể nói ra ngay à?”

Hướng Đình cười nhẹ, theo trực giác, cô cảm thấy nụ cười kia mang theo chút khinh thường.

Vì thế cô cũng cười nói. “Em sẽ đổ một câu rất đơn giản.”

Hướng Đình gật đầu.

Cô cười gian xảo, “Bình phương của tổng các nét viết tên em.”

Hướng Đình chỉ hơi sững sốt, sau đó lập tức thốt ra, “784.”

Mọi người ở đó cực kỳ choáng váng, dồn dập vỗ tay hoan hô.

Còn cô lại đắm chìm vào nụ cười bình tĩnh mà tự tin của anh, rất lâu sau chưa hoàn hồn.

Hồi đó cô không biết, vì là cô nên anh mới có thể trả lời được câu hỏi này.

Bởi lẽ chỉ có tên của cô anh mới từng viết trong lòng, đọc qua khó quên, luôn luôn ghi nhớ.

Cái gọi là nhân duyên, cái gọi là nhân quả, cũng chỉ đến thế.

Lê Khê lấy lại tinh thần, đến phòng Tiểu Quai tìm quần áo. Thấy quần áo trong tủ của Tiểu Quai được sắp xếp gọn gàng, cảm xúc trong lòng cô không khỏi lẫn lộn.

Tìm mãi không thấy chiếc váy Hướng Đình bảo, cô đành gọi điện thoại cho anh.

“Xin chào.” Người bắt máy lại là Tĩnh Lan.

Lê Khê hơi nhú mày, “Cậu gọi Hướng Đình nghe điện thoại đi.”

“Cha của con gái cậu giờ đang hầu con gái cậu đi đại tiện, cậu xác định muốn gọi anh ấy nghe điện thoại à?”

Lê Khê hít một hơi thật sâu, “Không cần.”

Cô cúp máy, khoảnh khắc nghe thấy giọng Tĩnh Lan, cảm giác khác thường trong lòng dần dần trào dâng.

Cô chạy xuống lầu nhờ đi Lý tìm giúp cái váy kia, còn cô ngồi trên giường, không hiểu sao cảm thấy khó chịu.

10. Chương 10

Chương 10

Tĩnh Lan nhìn Hướng Đình một tay cầm bình truyền một tay bế Tiểu Quai ra khỏi toilet, cô bé kia tay vẫn cầm kim chích, bây giờ đang chu môi giận dữ.

Cô cười, đúng là một bé gái đáng yêu khiến người ta muốn nựng.

Hướng Đình ru Tiểu Quai ngủ, đây đúng là một công việc vĩ đại, điều này khiến Tĩnh Lan cảm thấy ảm áp, dấu cho sự ảm áp này không thuộc về cô.

Hướng Đình đỡ được Tiểu Quai xong mới quay sang nhìn Tĩnh Lan, ra hiệu cô ra ngoài nói chuyện.

Tĩnh Lan âm thầm thở dài, chỉ cần thấy anh chăm sóc con gái như vậy, suốt mấy năm qua cô thích anh cũng coi như có mắt.

Cô mỉm cười đưa điện thoại cho anh nói, “Vừa rồi Lê Khê gọi điện đến.”

Ánh mắt anh quả nhiên sáng lên, “À, nói gì vậy?”

“Chưa nói gì đã ngắt rồi.”

Anh cầm điện thoại trên tay, phân vân một lúc rồi ngẩng lên nhìn cô, “Em không đi làm à? Sao thích đến đây thế?”

Cô ngồi xuống cạnh anh, “Em đến trông chừng anh chứ còn gì nữa, anh với Lê Khê đang cãi nhau phải không, em đến canh, biết đâu lại có cơ hội.”

Hướng Đình nghe giọng điệu là biết cô đang nói đùa, mấy năm nay quan hệ của bọn họ giống như bạn bè, cảm giác cũng không tệ.

“Anh phải cảm ơn em rồi, ai đời lại thừa hơi đến trông chừng anh.”

Cô cười xòa.

Không phải chỉ mất đi một người đàn ông sao? Mà không, không phải mất đi, chẳng qua là không thể có được, cũng không phải điều gì ghê gớm lắm.

“Anh với Lê Khê giờ sao rồi?”

Mặt anh trầm xuống, “Vẫn vậy thôi.”

“Anh không cảm thấy an toàn?” Cô cười, “Vẫn nghĩ rằng người cô ấy thích sẽ mãi mãi là Kha Văn Hằng ư?”

Anh im lặng.

“Anh có biết vì sao em với Lê Khê lại đối xử với nhau như người dưng không?” Cô nhìn anh, đối diện với cặp mắt kinh ngạc của anh mà xác nhận, “Vì anh đấy.”

Năm đó ký túc xá của nữ sinh đổi phòng, chuyện này cũng chẳng to tát gì, ai cũng cần chuyển này chuyển nọ. Cả tòa nhà vô cùng náo nhiệt, người người tất bật dọn dẹp đồ của mình, Tĩnh Lan dọn nhanh nhất, thế nên xong việc liền chạy đến giúp Lê Khê.

Lê Khê đang ôm một chồng sách, Tĩnh Lan lập tức ra đón. Lê Khê bảo không cần, Tĩnh Lan cứ khẳng khái giành lấy, hai người giằng co một chút làm mấy quyển sách rơi xuống đất. Tĩnh Lan lập tức cúi xuống nhặt, phát hiện một bức ảnh rơi ra từ một quyển sách.

Tĩnh Lan vốn không nghĩ nhiều, nhưng khi cầm bức ảnh kia lên lại phát hiện là ảnh Hướng Đình chụp một mình.

Cô nhìn Lê Khê, cặp mắt đó không hề đơn giản.

Có một vài tâm sự không cần nhiều lời, cũng không cần nói rõ, ai cũng hiểu được.

Tĩnh Lan nhìn Hướng Đình đang lặng người, “Anh nói xem vì sao cô ấy lại giữ ảnh của anh?”

Anh vẫn không nói lời nào.

Tĩnh Lan dường như rất thông suốt nói, “Lê Khê luôn là người theo chủ nghĩa tình cảm hoàn mỹ, nếu có tình ý đặc biệt với người khác, chắc chắn cô ấy sẽ bóp chết chúng từ trong trứng nước.”

Cặp mắt Hướng Đình sáng lên, “Cảm ơn, anh hiểu ý của em.”

Lúc Lê Khê cầm quần áo đến thì bắt gặp Hướng Đình đang ngồi cùng với Tĩnh Lan, hai người trò chuyện có vẻ rất vui.

Cô dừng một chút, không nói gì, đẩy cửa vào phòng bệnh.

Tĩnh Lan liếc mắt qua Hướng Đình chào, “Em đi trước đây.”

Hướng Đình gật đầu.

Lê Khê đến bên giường bệnh, thấy dịch truyền chỉ còn một chút, chắc cũng sắp hết, nghĩ rằng đợi một lát rồi gọi y tá đến rút kim.

Tiểu Quai nghe thấy tiếng động liền mở mắt, nhìn Lê Khê cười ngọt, “Mẹ ơi, vừa rồi con nằm mơ thấy mẹ đấy!”

Cô ngồi xuống cạnh bé, “Con mơ gì nào?”

“Con mơ mẹ mua cho con một xâu mít quả.”

Lê Khê xì một tiếng rồi cười, “Bây giờ Tiểu Quai không được ăn mấy thứ đó, biết không?”

Tiểu Quai chu môi, “Mẹ không tốt bằng bố, bố sẽ mua cho con.”

“Thế mẹ đi đây, để bố con đến mà mua!”

Tiểu Quai nhìn Lê Khê rồi nhìn Hướng Đình, không biết phải nói gì. Lê Khê đặt túi quần áo xuống rồi quay người ra ngoài, cô đứng cuối hành lang, ở đó có một cửa sổ to có thể nhìn ra bên ngoài.

Tiểu Quai hỏi Hướng Đình, “Có phải con nói sai không bố? Hình như mẹ giận thì phải.”

Hướng Đình xoa đầu Tiểu Quai, “Không phải đâu, mẹ không khỏe thôi mà, con đừng lo.”

Tiểu Quai gật đầu.

Hướng Đình đi ra thấy Lê Khê đứng ở ban công gió lùa lạnh buốt, anh lại gần bảo, “Khuya rồi, cô về nhà đi.”

Cô đứng đó không động đậy.

“Tiểu Quai tạm thời chưa thể ra viện, tôi đưa cô về trước vậy?”

Cô vẫn không nói gì, cũng không động đậy.

“Cô muốn thế nào, chí ít cũng phải nói một lời chứ!”

Cô chỉ đứng im yên lặng.

Hướng Đình cau mày, vươn tay kéo cô, “Lê Khê, tôi đang nói chuyện với cô.”

“Ừ.” Giọng phát ra nghèn nghẹn âm mũi.

Anh than thở, “Rốt cuộc cô có nghe thấy lời tôi nói không?”

“Nghe thấy.” Giọng cô có phần không kiên nhẫn.

Hướng Đình khoanh tay trước ngực, “Cô nghe thấy mà còn như vậy?”

Cô lại không đáp trả.

Anh nhìn cô cứ ngang bướng thế, quả thực cười khổ không biết làm sao.

“Chỗ này gió mạnh, cô muốn đứng cũng nên chọn chỗ thích hợp chứ?”

“Liên quan gì đến anh? Ai cần anh lo cho tôi? Tôi và anh có quan hệ gì à?”

Cô đứng bất động ở đó, chẳng hiểu vì sao, chỉ cảm thấy tâm trạng không thoải mái.

Hướng Đình nhìn cô một lúc rồi lên tiếng, “Vậy cô cứ đứng đi!”

Cô nghe thấy tiếng bước chân của anh càng lúc càng xa, bất động thì vẫn bất động, có điều trong lòng len lỏi một tia âm ức.

Hướng Đình gọi y tá đến rút kim truyền dịch, Tiểu Quai làm nũng đòi ăn này nọ, anh thật chẳng biết làm sao.

Khi anh đi ra Lê Khê vẫn đứng ở chỗ cũ.

Anh đành dỗ, “Cô vào chơi với Tiểu Quai đi, tôi đi mua đồ ăn cho bé.”

Cô không phản ứng.

Rốt cuộc thái độ của cô chọc giận anh, anh kéo cô lại, “Lê Khê, cô đang cáu kỉnh cái gì?”

Thật đúng là hai mẹ con, đều có thể giày vò anh như thế.

“Không cần anh phải lo.”

Anh kéo cô về phòng bệnh, cô dùng sức giãy ra, sống chết không chịu theo anh. Hướng Đình cũng nổi giận, không lời được cô đi thì không chịu thôi. Tay cô bị siết đỏ ửng nhưng nhất quyết không nghe lời, dùng tay kia giữ lấy ghế dựa trên hành lang, kiểu gì cũng phải làm trái ngược với anh.

Hai người giằng co như vậy một lúc, tóc cô hơi rối, sắc mặt cũng ngày càng xấu, nhưng cô cứ khăng khăng túm ghế, bộ dạng tuyệt đối không chịu thỏa hiệp.

Hướng Đình buông tay, cô nhất thời không chú ý nên bị ngã.

Anh nhìn cô, vẫn chưa cảm thấy hết giận, quả thật là đang tra tấn anh.

Lê Khê vừa ngã xuống đất, nước mắt lập tức trào ra.

Anh vốn định mặc kệ, nhưng thấy tay cô ôm bụng, chung quy không nhịn được mở miệng hỏi, “Làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

“Không cần anh lo.”

Hướng Đình nhìn gương mặt trắng bệch của Lê Khê, vội vàng bế cô lên chạy đến phòng khám.

Đứng cạnh cô, anh chờ bác sĩ chẩn đoán.

“Không có gì, chẳng qua cơ thể mẹ không khỏe, ăn uống lại không điều độ nên bị thiếu dinh dưỡng.” Nói tới đây, bác sĩ nhìn Hướng Đình, “Làm chồng thì nên quan tâm nhiều hơn đến vợ mình, tình trạng bây giờ của cô ấy có thể dẫn đến đẻ non, muốn giữ đứa bé thì phải chăm sóc cô ấy cho tốt.”

Hướng Đình chờ người nghe bác sĩ nói, anh cứ tưởng đứa bé kia đã... Anh không biết trong bụng cô còn đứa bé, anh thật sự không biết.

Lời của bác sĩ anh không nghe lọt tai nữa, chỉ ngăn người nhìn bụng cô.

Lê Khê bị anh nhìn thì chẳng hiểu ra sao, “Anh làm sao vậy?”

Anh trừng mắt lườm cô một cái, sau đó bế cô đi.

Lúc này, cô chợt nhớ đến lời của Kha Văn Hằng, “Lê Khê, em không cần phủ nhận, khi em lao ra khỏi phòng giải phẫu, anh đã biết em không còn là Lê Khê của trước đây. Mọi người đều phải thay đổi, vì sao em không chịu thừa nhận rằng mình đã thay đổi chứ?”

Cô không nói lời nào, mặc cho anh bế mình.

Anh tức giận vì cô không nói cho anh đứa bé vẫn còn, vừa rồi anh còn làm cô bị ngã, nếu đứa nhỏ này có gì bất trắc, nhất định anh sẽ không tha thứ cho bản thân.

“Bây giờ em còn đi nữa sao?”

Cô dựa sát vào anh hơn một chút, không nói lời nào.

“Muốn đi cũng không đi được.” Anh khẽ thở dài.

Lần này cô có phản ứng. “Vì sao?”

“Vì anh sẽ không ký cái đơn chết tiệt kia.”

“Ừ.”

“Ừ là có ý gì.”

“Ý là em đã hiểu.”

11. Chương 11 End

Chương 11

Năm đó, tháng đó, ngày đó, khoảnh khắc đó.

Mỗi phút mỗi giây đều có khả năng sẽ thích một người.

Lúc mới gặp.

Bạn học của cô lỡ đắc tội tên ‘đại ca’ trong khi đang chơi saxophone, cô gái vốn nghênh ngang kiêu ngạo mà cuối cùng lại biến thành nhu nhược sợ phiền phức.

Tên ‘đại ca’ tình cờ là một người trong đám bạn của anh.

Anh hứng thú nhìn cô gái kia luống cuống, nếu bảo anh thích nhìn mấy cô nữ sinh rõ ràng chẳng có da có thịt còn cố làm đom bị ột bài học thì liệu có vô lại quá không?

Nhưng anh cảm thấy thú vị.

Giây phút đó, cô xuất hiện, đứng bên cạnh cô gái kia, rõ ràng cô còn sợ hãi hơn cô gái kia, thế nhưng lại có thể vừa run rẩy vừa bàn điều kiện với ‘đại ca’.

Anh chăm chú nhìn cô, nhìn không chớp mắt vẻ căng thẳng lại cố tỏ ra bình tĩnh của cô.

‘Đại ca’ căn bản không chịu ghi nợ, không ai đắc tội tên đó mà có thể thoát được.

Anh đưa mắt nhìn ‘đại ca’, ‘đại ca’ tất nhiên hiểu ý anh, chuyện này đành cho qua như vậy.

Điều kiện là cô phải thay cô bạn kia chơi saxophone, hơn nữa phải thắng anh.

Cô dùng kế kéo dài thời gian, nói rằng mình không biết chơi, phải đi tập một tháng mới thi được với anh.

Thế mà anh tin cô thật, bảo cô bạn kia nói tên và trường học của cô ra.

Anh ghi nhớ cô gái tên ‘Lê Khê’, cũng ghi nhớ cái tên viết bằng 28 nét bút.

Cô không biết, ngày nào anh cũng đến chỗ đó, ngày nào cũng thế.

Nhưng cô chưa từng xuất hiện.

Anh cười nhạo chính mình, bị lừa mà còn vui vẻ chấp nhận như vậy.

Những chuyện này cô hoàn toàn không biết.

Một tháng sau cô cũng không xuất hiện, anh ngồi chờ cả ngày. Anh nghĩ, đừng để anh gặp lại cô ấy, dù có gặp cũng đừng cho anh cơ hội có được cô ấy, cô ấy là một người rất biết giày vò người khác, anh cực kỳ chắc chắn.

Khi vào đại học, thật ra anh đã ít chơi hơn, anh khá thân với Kha Văn Hằng. Anh biết Kha Văn Hằng quen một cô bạn gái, nghe nói trông khá xinh.

Hôm ấy, Kha Văn Hằng nói, “Tôi đưa cậu đi giới thiệu với bạn gái tôi nhé! Cho cậu biết thế nào gọi là mỹ nữ.”

Anh cười nhạt, nhưng nể mặt nên vẫn đi.

Anh thấy cô được Kha Văn Hằng nắm tay giới thiệu với mình, “Lê Khê, bạn gái tôi.”

Nhất thời anh không thể nói rõ được cảm giác của mình là gì.

Hối hận, vì sao hồi trước anh lại ước cái nguyện vọng kia, vì sao anh lại không có cơ hội có được cô?

Nếu có thể, anh nguyện ý để cô giày vò.

- Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-tinh-yeu-chua-tung-noi-doi>